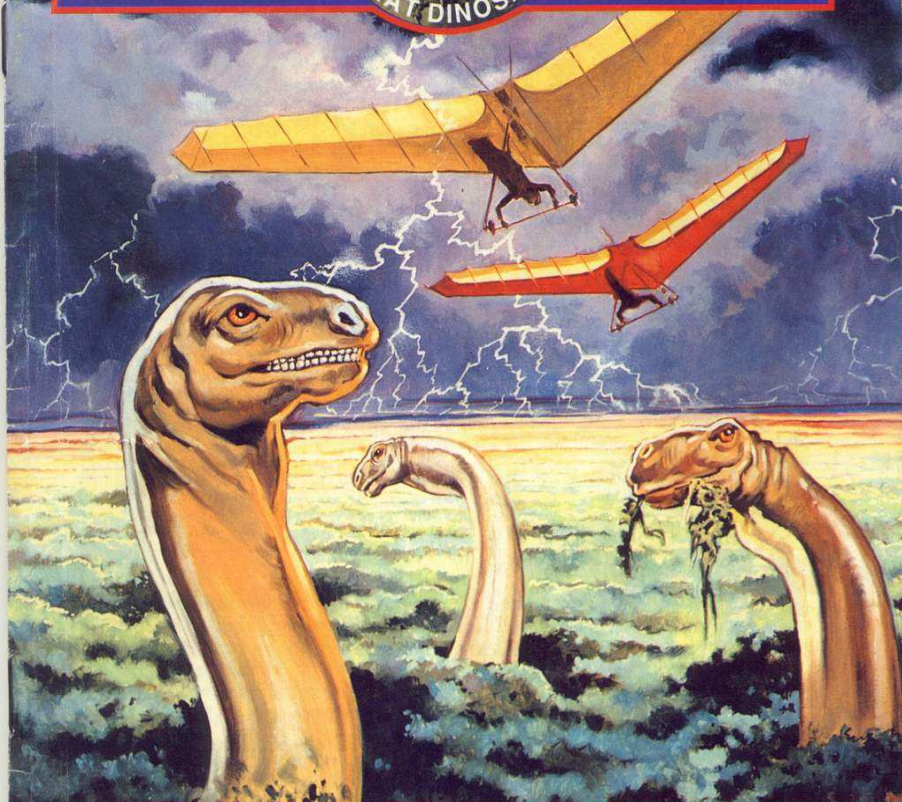

Kč 12,90/005

Něm. DM 2,50 / Švýc. Fr 2,00

BASTEI MOBA

DINO LAND

ŠTVANICE NAPŘÍČ ČASEM

Frank Rehfeld

Rakousko S 16 / Francie F 9,00 / Itálie L 2 000 / Holandsko f 2,40 / Španělsko P 175 / 4-94

Šlo to lépe, než Jeffrey Holder čekal. Navzdory hroznému zážitku před dvěma dny, který stál jeho kamaráda život a jeho samotného uvedl do smrtelného nebezpečí, necítil Holder strach a nebo třeba jen úzkost, když opět seděl v kabině helikoptéry a řídil letící stroj.

„To jsem rád, že jsi to všechno přežil v pořádku,“ pronikl mu do vědomí ze sluchátek hlas jeho průvodce. Bill Collins byl ve svých padesáti u armády už veteránem. „Nevím, jestli bych v sobě taky našel dost sil, abych byl schopen hned nastoupit službu, jako by se nic nestalo.“

„To bylo jediné rozumné,“ opáčil Holder.

„Jak myslíš. Ačkoliv vůbec nechápu, proč ses zřekl pár týdnů volna. No jo, to musíš vědět ty sám. Měl bys něco proti, kdybych to vzal za tebe?“

„Pro mě za mě.“

Collins, jeho vlasy ostříhané na ježka se vůbec nehodily k podlouhlému obličejí s vystouplými kostmi, byl vlastně pilotem helikoptéry. Holdera mu přidělili jen jako spolupilota. Řízení vrtulníku mu však bylo možné kdykoliv odevzdat, což mohlo být v nebezpečí životně důležité.

Jeffrey Holder pracoval stejně jako Collins pro armádu. Helikoptérou absolvoval hlídkové lety, při kterých kontroloval hranice DINOLANDU, kusu pravěku, který se před zhruba dvěma lety ocitl v přítomnosti a od té doby se rozrostl do obrovitých rozměrů. Byla zavedena spousta bezpečnostních opatření, protože se pořád tu a tam stávalo, že dinosauři se dostali z oblasti džungle ven.

Také před dvěma dny se Holder spolu se svým dřívějším společníkem Thomasem Burgerem vydal na takový hlídkový let. Pokoušeli se zahnat dinosaury nazpět do oplocené džungle, když na jejich helikoptéru zaútočili. Jedno ze zvířat se zapletlo do rotoru a způsobilo, že se stroj zřítíl.

Deinonychus Burgera zabil a i Holder jen o vlasek unikl té bestii. Náboje v samopalu se mu vzpříčily a Holder by byl přišel o život, kdyby se najednou z ničeho nic neobjevil jakýsi neznámý člověk, který Deinonycha výstřelem v poslední chvíli skolil. Byl to podivný člověk, jehož chování velice silně připomínalo psychopata. Pořád připomínal, že Holder mu je teď zavázán a on že si tenhle dluh určitě jednou vybere. Prikázal mu, aby o něm nikomu neříkal a ještě než se otočil a zmizel, pronesl dokonce i pár neskrývaných výhrůžek.

Jeffrey Holder pořád ještě nevěděl, co si o tom všem má myslet, ale už při pouhé vzpomínce na toho člověka, stejně jako na Deinonycha, mu přeběhl po zádech mráz.

Stisknutím tlačítka předal řízení helikoptéry zase Billu Collinsovi.

Po tom strašlivém zážitku měl vlastně dostat volno, jenže on odmítl. V mládí se věnoval jezdeckví a osvojil si zásadu hned po pádu z koně zase nasednout do sedla, aby se nevypěstoval návyk strachu. Ted' se tedy zachoval stejně. Kdyby do služby nastoupil zase až za několik týdnů, jistě by měl mnohem větší obavy. A protože ho vyšetřil i psycholog a nevyjádřil žádné pochybnosti, přihlásil se na hlídkový let se svým novým kolegou už dnes.

„Měli bychom trochu zatočit,“ řekl Collins a udělal se strojem zatáčku. „Brzy přijde časový skok. Má prý být tentokrát jen docela slabý, ale jistota je jistota. Nemám chuť se nechat odpálkovat do minulosti jen proto, že nějaký idiot možná zadal do počítače špatná čísla.“

„Dost málo věříš moderní technice,“ konstatoval s úšklebkem Holder.

„Ne technice, ale lidem, co ji obsluhují,“ opravil ho Collins. „Jinak bych se asi nestal pilotem vrtulníku. Ušklíbl se a ještě jednou nepatrně upravil kurs helikoptéry. „Ale počítače mi nikdy nevoněly. Kromě několika málo specialistů totiž nikdo přesně neví, co všechno se v těch bedýnkách skrývá a když některý z nich udělá chybu, tak je i ten nejlepší počítač k ničemu.“

Holder sice nesdílel tak odmítavý postoj, ale chápal ho, zejména u takových lidí, jako byl Collins. Pokud jde o věk, byl mezi nimi přece jen odstup jedné generace. Collins byl už vojákem, když i ty nejjednodušší počítače zaujímaly prostor celých skříní, a od té doby musel stále zažívat, jak je jeho práce pořád ve větší míře určována počítači. Dokonce i malé jednoduché helikoptéry, které se používaly zde, kolem DINOLANDU, byly napěchovány mikročipy, které řídily nescíslné množství elektronických procesů.

„Támhle vpředu,“ zvolal Collins, „už to začíná.“

Nebyl to první časový skok, který Jeffrey Holder zažil, ale ten úkaz byl natolik zvláštní, že doposud neztratil nic ze své fascinace. Bezděky zadržel dech.

Oblast o průměru dobrých dvou set metrů se najednou začala chvět, jako by se ocitla za obrovitým závěsem tetelícího se horkého vzduchu. Veškeré obrysy byly najednou rozmazané a rozplizly se jako při fata-

morganě. Nad pouští jako by ležel povlak drobounkých, chvějících se, kmitajících světelných bodů.

Holderovi připadalo, jako by se všechno odehrávalo ve zpomaleném filmu, ačkoliv celý proces trval jen několik vteřin. Obrisy pískových kopců, dun i roztroušených skalních výběžků byly stále rozmazanější a nakonec docela zmizely. Z ničeho nic se objevilo něco docela nového. Obrovské rostliny zatím bylo možno jen tušit, ale každou vteřinou byly zřetelnější. Kmitání ustalo a i pohybující se světelné body postupně mizely.

DINOLAND se opět o kus zvětšil. Tam, kde ještě před několika vteřinami nebylo nic než holá poušť, rozprostírala se teď hustá pravěká džungle – kapradiny, sekvoje, cikády...

Jeffrey Holder nahlas vydechl. Zpočátku se všechny takovéto časové skoky, vypočtené předem, hlídaly ze vzduchu, později se od toho ovšem upustilo. Dvakrát se totiž dostala helikoptéra do kritické oblasti a zmizela. Kontrola zbývajícího hraničního pásma měla přednost a byla to zřejmě pouhá náhoda, že helikoptéra se právě v té chvíli ocitla poblíž.

Collins otočil stroj a přeletěl kus pralesa, který právě nově přibyl.

On i Holder spatřili zvíře v téže chvíli.

„Bože můj!“ vydechl Collins. „Co je to?“

Nechápavě hleděli na netvora, který kousek od nich rostl do výšky, dál a dál. Dávno už převyšoval i vrcholky nejvyšších stromů. Už jen zašpičatělá hlava giganta, sedící na příšerně dlouhém krku, měla rozměry malého auta a přece vypadala v porovnání s ostatním tělem, které bylo jen částečně patrné pod jehličnatými větvemi borovic, drobounká. Zvíře se vzdáleně podobalo Apatosaurovi, jen krk mělo podstatně delší a tělo mnohem štíhlejší. A teď se zvedlo na zadní a vyhouplо se do výšky přes dvacet metrů! Byl to nepochybně ten největší dinosaurus, kterého kdy člověk spatřil.

Kolos otevřel tlamu a vyrazil pronikavý, nepředstavitelně hlasitý řev, který muži slyšeli i přes burácení rotoru a nasazená sluchátka. V následující chvíli sebou hlava kolosu zase cukla dopředu, jak zvíře dopadlo na všechny čtyři. Pohřbilo přitom pod sebou dvě mohutné borovice a spousta menších stromů se polámala jako zápalky.

„To... musí být Diplodocus,“ vydechl Collins. V úctyhodné vzdálenosti kroužil nad zvířetem.

„Ne,“ zamumlal Holder. Ani on nemohl odtrhnout oči od toho gi-

ganta, nahánějícího hrůzu. „I na toho je příliš veliký. Měli bychom dát zprávu centrále. Sondstrup bude určitě celý bez sebe, až to uvidí.“

„Nejen Sondstrup.“ Collinsův hlas nabyl unaveného odstínu. „Koukej na něj. Rozběhl se!“

Dinosaurus ještě jednou vyrazil dunivý výkřik a pak se najednou rozběhl. Vlastně ani neběžel, ale jediným krokem obrovitých tlap urazil vzdálenost přes půl tuctu metrů, takže dosáhl pozoruhodné rychlosti. Všechno, co mu stálo v cestě, svým mohutným tělem převálcoval a ani nezmírnil tempo.

Dinosaurus se už předtím ocitl na okraji nově vzniklého kusu džungle. A teď se řítil rovnou do pouště.

„Tak už to konečně zahlas!“ vyštěkl Collins. Sám se plně soustředil na to, aby vrtulník zvýšil rychlost a vydal se za dinosaurem. „Potřebujeme posilu, abychom ho zadrželi!“

Holder už přepojil mikrofon, který měl na ramínku před ústy, na dálkový režim a zavolal centrálu.

Přitom se v duchu ptal, jak se asi dá zastavit čtyřicetimetrový kolos, který vypadal, že dokonce i pancéřový granát pro něj bude jen jako pro člověka píchnutí špendlíkem.

Profesor Schneider sundal nohy ze stolu a vzápětí vstal, přičemž takřka ztratil rovnováhu, když nohou zavadil o jeden z nesčetných stohů časopisů a knih, které ležely na zemi. Po tom, co dosud vypadal jako ztělesnění klidu a suverenity, to byla jasná známka jeho vzrušení.

„Předpokládám, že chápete, že za těchto okolností musím interview přesunout na jiný termín,“ řekl. „Pro reportáž už stejně trháč máte, slečno Sandersová.“

„Och ne, tak jednoduché to není,“ odpověděla Betty Sandersová prudce. V očích plavovlasé novinářky to zajiskřilo. „Podruhé bez interview neodejdu. Vděčíte přece panu Atkinsovi a mně za to, že jste se vůbec o té destičce z rohoviny a zprávě staré miliony let dozvěděl. Za to byste mi přece mohl poskytnout odpovědi na pár otázek. Tenhle trháč, jak tomu říkáte, je mi naprosto k ničemu. TIME-LIFE nejsou noviny, co vycházejí každý den, jsme měsíčník, magazín. Než vyjde

další vydání, všichni ostatní o tom už dávno budou psát.“

Třetí člověk v místnosti rozhovoru jen mlčky naslouchal. Obdivoval Betty, že se odvážíla polemizovat s tak významným člověkem, jakým je profesor Schneider. On sám by si na to nikdy netroufl. Vždycky byl trochu ostýchavý a neměl dostatek sebevědomí, aby se prosadil proti tak charismatickému člověku, jako je Schneider.

Přitom to byl vlastně on, kdo celý ten rozruch vyvolal. Atkinson byl paleontologem a pracoval pro malý výzkumný ústav v Denveru. Při vykopávkách v Death Valley objevil rohovinovou destičku Stegosaura, do níž někdo vyryl zprávu určenou přímo jemu:

MICHAEL ATKINSON
ZASTAVTE BORISE CORMANA
SÉRUM PRO DINOLAND
BETTY SANDERSOVÁ
HOTEL T. REX
POKOJ 215 PROJEKT LAURIN

Rozbor ukázal, že vyryté znaky jsou staré přes sto dvacet milionů let. Tato zpráva ho tedy přivedla k novinářce, která se bleskově rozhodla, že ho vezme k interview s profesorem Schneiderem s sebou.

„Tak dobrá,“ svolil Schneider po několika vteřinách. „V jistém smyslu máte samozřejmě pravdu. Přesto se teď musím věnovat důležitější věci. Ale udělám vám kompromisní návrh. Počkáte tady na mne a já za několik minut přijdu a pak vám budu pro interview k dispozici. Ovšem i vy a pan Atkinson mi budete muset zodpovědět několik dotazů. Souhlasíte?“

Betty a Michal přikývli. Dívali se za profesorem, když pospíchal z kanceláře. Kdo Schneidera neznal, netušil by v něm nikdy vědeckého šéfa tak významného výzkumného objektu, jakým byl DINOLAND. Prošedivělé vlasy, které mu už z čela ustoupily, měl přinejmenším tak dlouhé jako Betty a stejně jako ona je měl v týle svázané do culíku.

Na rozdíl od ní to ovšem u muže jeho věku a jeho postavení nepůsobilo módně a svižně, ale spíše vypadal jako pozůstatek z éry hippies. Schneiderovi bylo přes šedesát, i když díky vitalitě a vyzářovanému charismatu vypadal mladší.

„Tak, skoro jste mi překazil interview,“ řekla Betty s ironickým mrknutím. „Asi jsem vás neměla brát s sebou.“

„Byl jsem moc nervózní,“ přiznal Atkinson a odhrnul si rukou z čela pramen plavých vlasů, které mu sahaly až po ramena. „Přes analýzu z naší laboratoře mohli Schneiderovi lidé přece jen zjistit jiné stáří. To bychom tady vypadali dost hloupě.“

„Ale ne dlouho. Na místě bych vás zabila,“ prohlásila Betty žertem.

„Ten člověk, co s ním mluvil, když jsme přišli,“ změnil Michal téma, „kdo to byl?“

„Snad profesor Sondstrup?“ Betty s očividnou nevolí pokrčila rameny. „Poznala jsem ho před několika lety. Jenže na to setkání bohužel nemám zrovna nejlepší vzpomínky. Sondstrup za to vlastně ani nemůže, jenže tenkrát byl vedoucím projektu, který se jaksi vymkl kontrole.“ Chvilku zaváhala a pak dodala: „Jeden kolega, který... mi byl velice blízký, přitom zahynul.“

„To je mi líto,“ odpověděl Michal. Již při prvním setkání s Betty si všiml, že už toho v životě dost prodělala. Z jejích očí bylo možno vyčíst bolest, která nikdy docela nezmizela. Z části to snad souviselo s jejím povoláním, v němž byla docela jistě často konfrontována se smrtí a hrůzou, ale muselo tu být ještě něco jiného. Hluboko zakořeněná ztráta, kterou nikdy nepřekonal. „Milovala jste ho?“

Betty přikývla. „Ano,“ zamumlala. „I když jsem si to uvědomila teprve, když už bylo pozdě. Ale nechce se mi o tom mluvit.“

„Samozřejmě, chápu to,“ odpověděl Michal účastně. Vstal a zběžně si prohlédl počítač na Schneiderově stole. K jeho překvapení to byl nemoderní typ 486. Michal čekal, že v takovém výzkumném ústavu, jako byl tento, najde ty nejmodernější a nejrychlejší stroje. Když se zase posadil, všiml si, že Betty zvedla z hromady papírů na podlaze několik počítačových sestav. Jenže na nich byly pouze sloupce nesrozumitelných čísel a písmen, takže papíry zase s pokrčením ramen odložila.

Trvalo takřka deset minut, než se profesor vrátil a opět se uvelebil za psacím stolem. Obličej měl rozzářený a na skráních mu rozčilením naskočily červené skvrny.

„Jak se zdá, skutečně jste nám svým nálezem prokázal neocenitelné služby,“ obrátil se k Michalovi. „Ale vynořila se i celá řada otázek, k jejichž zodpovězení byste nám snad mohl poskytnout důležité informace.“

„Okamžik,“ vložila se do věci Betty. „Poslyšte, profesore, vy jste si odnesl tu destičku. Takže teď jste na řadě vy, abyste mi poněkud vyšel

vstříc. Zajímalo by mne, jaké důsledky ten nález bude mít.“

Schneider povzdechl a pak přikývl. „Máte asi pravdu. Takže dobrá, napřed vám odpovím na několik otázek, na to máte právo. Pokud jde o důsledky, můžeme nyní předpokládat, že ty části země, které byly zasaženy časovým polem, nebyly zničeny, ale že se skutečně ocitly v minulosti. A že lidé takto přenesení onen časový skok přežili v pořádku.“

Už jen při pomýšlení na to se Betty otrásla. Pokoušela se představit si, jaké to musí být, když je někdo neznámou silou uvržen do pravěku, tolik nebezpečného pro dnešního člověka. Musí to být skutečně cesta do pekel, do světa, kde každou vteřinu ze všech stran číhá smrt.

Nebyla si ani jista, zda by v takovém případě nebyla smrt milostí, které by ona sama dala přednost před takovým životem.

Tři Compsognathové leželi namačkaní těsně k sobě a trásli se v koutě velké sklepní místnosti, hermeticky oddělené od vnějšího světa masivní skleněnou tabulí. Umělé osvětlení a regulovatelná vlhkost vzduchu tady pro ně alespoň v tomto směru vytvářely ideální podmínky.

Compsognathové patřili vůbec k nejmenším druhům dinosaurů. Jejich tělo nebylo větší, než tělo slepice. Jen díky dlouhému, zašpičatělému ocasu dosahovala jejich celková délka třičtvrtě metru.

Jen tu a tam se některé ze zvířat pohnulo. Byli to vlastně dost mrštní lovci, živící se ještěrkami a hmyzem a už proto museli být velmi rychlí a obratní. Protože se v této místnosti vylíhli z vajec, od počátku byli zvyklí na těsnost prostoru. A protože navíc byli pravidelně krmení, nebyli odkázáni na to, aby si opatřovali kořist, takže značně zpožehlněli a zlenivěli.

Boris Corman je spokojeně pozoroval. Sám dinosaury vychoval, ale z celého srdce je nenáviděl a chov tady ve sklepě svého domu měl zřízen jen z ryze výzkumných důvodů. Kvůli výzkumům, jejichž cílem bylo vyhubení všech dinosaurů!

Už před dvěma lety zničil jeden Tyrannosaurus, který se v přítomnosti ocitl s jedním z prvních kusů DINOLANDU, Cormanovu rodi-

nu. Ta bestie zabila jeho ženu Helen a dceru Sandy, její sestra Tippy se po šoku dostala do komatického, katatonického stavu. Od té doby ležela v nemocnici, nic nevnímala a musela být vyživována intravenózně. Činnost jejího mozku klesla na takřka neměřitelné minimum a nezemřela zatím jen proto, že ji při životě uměle udržovaly přístroje.

Od onoho osudného dne pronásledovala Borise Cormana jen a jen myšlenka na pomstu. Tuto pomstu přísahal u dceřina nemocničního lůžka a stala se motorem jeho života, jedinou jeho úlohou. Bylo to všechno, co ještě mohl udělat pro svou ženu a dceru. Tyrannosaurus Rex, který způsobil onu krvavou lázeň, byl již dávno mrtev, ale Corman se chtěl postarat o to, aby se již nikdy nestali lidé obětmi těch bestií.

Byl biochemikem a toto povolání pro něj bylo jedinou možnou cestou, jak svou pomstu dovést. Z laboratoře, v níž pracoval, se mu podařilo nepozorovaně vynést vejce Compsognathů, která zde v líhni nechal dozrát. Výsledkem jeho dlouhé, únavné výzkumné práce bylo sérum, které účinkovalo speciálně na dinosaury – samce, a činilo je neplodnými – alespoň teoreticky to tak mělo být. První praktický pokus Corman právě prováděl.

Bylo už dokázáno, že sérum dodatečně sterilizovalo již oplodněná vejce. Ted' bylo třeba ještě ověřit, jestli i samotná zvířata budou neplodná. Právě z tohoto důvodu Corman trochu séra, které se při styku s kyslíkem měnilo v mimořádně stabilní plyn, vypustil před několika hodinami do výběhu. Zvířatům by to sérum vlastně nemělo nic udělat, jenže se zřejmě stal opak. Po séru onemocněla.

Ted' Corman zavedl do výběhu protilátku. Ta zničila molekulární strukturu séra a způsobila, že se rozpadlo na naprosto neškodné složky. Neustále se díval na hodinky a netrpělivě čekal, až proces skončí. Neměl ještě bezpečný důkaz, že sérum je neškodné i pro člověka, nechtěl proto podstoupit sebemenší riziko.

Když si pak mohl už být naprosto jist, že uvnitř zasklené klece nejsou žádné zbytky séra, stisknutím tlačítka otevřel skleněné dveře. Vstoupil do oddělené části místnosti, opět za sebou dveře spustil a blížil se k malým dinosaurům. Pomalu sáhl po jednom z apaticky ležících zvířat. Až o chvíli později pochopil, jak klamné bylo zdání, které ty pravěké bestie budily. Přestože sérum u nich vyvolávalo apatii, současně zřejmě vystupňovalo i jejich agresivitu, jakmile se zvířata cítila být ohrožena. Vždycky se k němu chovala dost mírumilovně a

během posledních hodin se takřka nepohnula, teď ovšem zareagovala tak bleskovou rychlostí, že to Cormana dokonale překvapilo.

Hlava Compsognatha sebou mrskala a zvíře po něm chňaplo. Corman instinktivně ucukl, ale zvíře přece jen zachytilo jeho pravou ruku těsně pod loktem. I když tito dinosauři byli malí, jejich tlamy přece jen byly dost veliké a vybavené ostrými zuby, které se mu zabořily do kůže.

Corman vykřikl. Paží mu projela palčivá bolest a z rány vystříkla krev. Zapotácel se, ale ani dvě další zvířata nepřihlížela nečinně. Jedno se mu zapletlo mezi nohy a způsobilo, že klopýtl. Zoufale se snažil udržet rovnováhu, ale nepodařilo se mu to.

Ztěžka dopadl na zem a zůstal bezvládně ležet.

V kanceláři profesora Schneidera panovalo již několik vteřin ticho. Betty potlačovala kousavé poznámky, které by jí v této chvíli nijak nepomohly dostat se dál. V tom, co říkal profesor Schneider, jí byla nápadná jedna nelogičnost.

„Jedno ale nechápu,“ řekla po krátkém uvažování. „DINOLAND přece nevznikl najednou, ale rostl postupně. A roste pomalu dál. Takže je tady neustálá záměna přítomnosti za minulost.“

„Správně,“ potvrdil Schneider. „Tomu fenoménu říkáme časový skok. Kam tím míříte?“

„No, jestliže se všechno, co se v okamžiku takového časového skoku v příslušné oblasti nachází, ocitne najednou v jiném čase, proč se nikdo z těch lidí nevrátil? Stačilo by jim přece čekat na okraji těch přenesených kusů země. A při příštím... skoku by se pak zase ocitli v přítomnosti.“

Schneider pomalu zavrtěl hlavou. „I o tom jsme uvažovali,“ prohlásil. „Zdá se, že ten transport funguje pouze jednou. Hmota, která je přenesena do minulosti nebo do současnosti, se nemůže vrátit do svého původního stavu. V minulých letech jsme několikrát viděli, jak dinosauři, kteří se zdržovali v zóně časového skoku, byli doslova roztrháni. Uvědomte si, prosím, jak citlivým fenoménem je čas. Mohlo by se jednat o jistou ochrannou funkci, která brání vzniku časových

paradoxů. Možná je hmota, která prochází proudem času, nabitá jistým druhem energie, která se při opětovné změně násobí a vede až k přepětí. Ale to jsou pouze teorie. Zatím o čase nevíme téměř nic.“

Betty přimhouřila oči. „Je dost zvláštní slyšet to od vědce, kterému se podařilo zkonstruovat něco jako stroj času. Předtím jste se už zmínil, že se nejedná o normální fenomén, ale o vojenský projekt.“

„Ale nikdy nešlo o čas,“ namítl Schneider. „Byla to... nehoda. Pracovali jsme na něčem docela jiném, o čem vám ovšem z důvodů zachování vojenského tajemství nemohu prozradit nic bližšího. Ten se ovšem vymkl kontrole a uvolněná energie způsobila trhlinu v čase.“

„Takže pro lidi, kteří se ocitli v pravěku, už není naděje na návrat?“ zeptala se Betty stísněným hlasem.

„Alespoň momentálně tato možnost neexistuje,“ připustil Schneider. „To ovšem neznamená, že by neexistovala naděje. Možná najdeme cestu, pokud budeme tímto směrem soustředěně bádát.“

„Takže stručně řečeno: nemáte absolutně nic, čím byste těm obětem pomohli. Stojíte tady s naprosto prázdnýma rukama,“ řekla Betty roztrpčeně. „O kolik lidí vlastně jde?“

„To je těžko říci,“ odpověděl Schneider. „Pohřešuje se několik lidí, kteří zajišťovali bezpečnost – jak z armády, tak od policie i z národní gardy. Jenže nevíme, jestli se ocitli v minulosti, nebo jestli je zabili dinosauři. Kolik obětí bylo v Las Vegas, nemůžeme odhadnout ani přibližně. Přes evakuaci tam jistě ještě lidé zůstali. Opilci, nemocní a staří lidé – bylo prostě vyloučeno vyklidit během krátké doby tak obrovské město.“

„Lidé, které máte na svědomí. Nebo to vidíte jinak?“

„To chcete z interview udělat výslech?“ opáčil ostře profesor Schneider.

„Ne,“ odpověděla Betty. „Nemám asi právo vystupovat vůči vám jako žalobce.“ Domnívala se sice, že by toto právo měla, ale nechtěla si Schneidera proti sobě popudit. Když ho bude zbytečně provokovat, ničeho nedosáhne. Nanejdvůh by interview přerušil, a to nechtěla riskovat.

Odkáslala si. „Než se dostanu k dalším otázkám o DINOLANDU, chtěla bych si ujasnit něco, co mě osobně velice zajímá,“ pokračovala. „S výjimkou několika případů, u nichž jste si ovšem také stanovil jen jisté dotazy, jste v uplynulých letech odmítal veškeré prosby o interview a vymlouval jste se odkazem na vojenská a státní tajemství. Proč

jste tedy byl ochoten setkat se k tomuto interview se mnou?“

Profesor Schneider se usmál.

„Tuto otázku jsem čekal mnohem dříve a má odpověď vás určitě překvapí. Máte prostě štěstí, není v tom nic osobního, žádné protěžování vašich novin. Vaše prosba prostě přišla náhodou v pravý čas. Kdyby bylo po mém, už dávno bychom veřejnosti poskytli všechny informace, které nebyly označeny jako tajné. Vedli jsme dost bouřlivé diskuse a před několika dny vojenské velení konečně svolilo. V příštích týdnech sdělíme všechny informace, které vám teď poskytují, veřejnosti. Doufám, že vaše reportáž vyjde dost brzy, aby se ostatní do té doby...“ . Zmlkl, když se dveře najednou rozlétly tak prudce, až bouchly do zdi. Do kanceláře vpadl muž v uniformě. Podle výložek to byl generálplukovník. Byl mírně obtloustlý a jeho narudlá tvář jasně svědčila o tom, že má zřejmě sklon k vysokému tlaku a cholerickým záchvatům.

„Schneidere, vy jste úplně přišel o rozum...“ zaburácel, ale zmlkl, když v kanceláři spatřil další návštěvníky. „Vy jste ještě tady, no to je dobře.“

„Dovolíte, abych vás představil? Tohle je generál Pounder, vojenský velitel tohoto projektu,“ řekl Schneider klidně. Bylo vidět, že ke generálovi nechová zvlášť velké sympatie. „A toto je slečna Sandersová z časopisu TIME–LIFE a pan Atkinson. Je paleontologem a našel rohovinovou destičku se zprávou, kvůli níž jste patrně přišel.“

„To se ví,“ potvrdil Pounder. „Nejprve nejdůležitější otázku, pane Atkinsone. Kdo kromě vás ví o tomhle úlomku kosti?“

„To není kost, ale rohovina, pane,“ opravil ho Michal. „Kromě nás jsem ho ukázal jen...“

„Nic neříkejte!“ vpadla mu do řeči Betty. Najednou pojala podezření. Otázka a především číhavý postoj, jaký zaujal Pounder, se jí nezamlouvaly. Zdálo se jí podezřelé, že se nezajímal ani tak o destičku samotnou, nýbrž o to, kdo všechno o ní ví. Kromě toho se ani nesnažil projevit náznak přívětivosti. Generál působil dojmem, jako by nesnášel civilisty stejně, jako neměla Betty v oblibě vojáky. „Proč nám nejprve neřeknete, proč to chcete vědět?“

Generál se obrátil a ukázal na ni prstem „Vy se do toho nepleťte! vyjel na ni. „K vám se ještě dostanu.“

„Tak to se mám aspoň na co těšit.“ Betty jeho pohled klidně vydržela. „Ale nejprve bych ráda věděla, proč bych se do toho neměla

plést a za druhé, co tohle všechno má znamenat. Poskytli jsme vám důkaz čehosi, o čem máte už dva roky nejasno a vy namísto, abyste byl vděčný, sem vtrhnete a chováte se, jako by vám někdo ukradl zpod zadku atomovou bombu. Než vám odpovíme na jakoukoliv otázku, chci vědět, co se to tady hraje za hru.“

Rychle se rozhlédla kolem. Michal Atkinson ještě víc zbledl, ale souhlasně přikývl. Schneider se opřel v židli a opět si vyložil nohy na stůl. Marně se snažil potlačit úsměv. Celý ten výstup mu připadal nesmírně zábavný.

Pounder otevřel ústa a lapal po dechu jako ryba na suchu. Patrně už dlouho se s ním neodvážil nikdo takto mluvit.

„To je... dávejte si pozor, co říkáte!“ vyrazil ze sebe celý roztřesený vzteky. „Neměla byste to přehánět, slečno Sandersová! Celá ta věc je mnohem vážnější, než si možná myslíte. Takže ještě jednou, kdo ví o tom kousku kosti?“

„Jsem novinářka,“ odvětila Betty. „Existují zákony, zaručující jak svobodu tisku, tak ochranu informací.“

„To mně nezajímá,“ odsekl Pounder. Za ním se v obdélníku dveří objevili dva příslušníci vojenské policie. „Tady jde o záležitost národní bezpečnosti, při níž musí stranou i svoboda tisku. Proč nám to zbytečně ztěžujete? Stejně dříve či později zjistím, co chci vědět. Jedno jméno už stejně mám: Steve Gardner, který provedl rozbor. A teď mi konečně řekněte, jestli jste to vyžvanil ještě někomu jinému.“

Betty se zatvářila opovržlivě. „Prehistorický nález že by mohl ohrozit národní bezpečnost? Jste směšný. Co se nám stane, když odmítneme sdělit jména? Necháte nás zatknout?“

Snažila se, aby její hlas zněl uštěpačně, ale její sarkasmus na generála Poundera neplatil. Zůstal i nadále vážný.

„To udělám stejně,“ řekl. „Vaši ochotu ke spolupráci bych považoval za znamení dobré vůle, ale můžu to udělat i jinak. Nepřipustím, aby se to, co víte, dostalo na veřejnost. Pokládejte se prozatím za zatčené.“

„Ale...“ Michal Atkinson ztěžka polkl. Byl bledý jak křída. Upřeně hleděl na generála. „Ale vždyť jsme neudělali nic, co by bylo zakázané.“

Betty vyskočila ze své židle. „To nemůžete udělat!“ vychrlila ze sebe. „Na to nemáte sebemenší právo!“

„Ale ano, mám,“ opáčil Pounder. „Jste tady na vojenském území a

já už jsem vám jednou řekl, že jde o záležitost národní bezpečnosti. To mi dává možnost, abych dočasně pozastavil platnost vašich civilních práv. Hlídko, odved'te ty dva.“

„Toho ještě budete litovat!“ vykřikla Betty, zatímco k ní přistoupil jeden z policistů. „Budu vás žalovat, to si pište!“

„To klidně můžete,“ odpověděl Pounder. „Později, až budete zase na svobodě. Ale obávám se, že to ještě nějakou dobu potrvá.“

„Koukej, je raněný!“ křikl Jeffrey Holder. Gigantický dinosaurus mezitím zcela vyšel z džungle, takže si ho mohli prohlédnout v celé jeho velikosti. To zvíře muselo měřit snad kolem čtyřiceti metrů, i když podstatnou část jeho těla tvořil dlouhý žirafovitý krk a ještě delší ocas. A právě z tohoto ocasu kus chyběl. Byl oddělen naprosto čistým řezem, jako by od obrovitého ostrého nože.

Z rány vytékala krev a zanechávala na písku pouště rudou stopu.

Zvíře dusalo jižním směrem k plotu. Když byl přibližně před dvěma lety postaven, džungle od něj byla vzdálená dobrých pět mil. Od té doby se DINOLAND neustále rozrůstal, takže vzdálenost teď už nečinila ani půl míle. Nebude trvat dlouho a plot se bude muset posunout o několik mil dál.

„Rád bych věděl, co takového giganta mohlo zranit,“ pronesl zamýšleně Collins.

„Jestli to vůbec bylo zvíře,“ zamumlal pochybovačně Holder.

„Co tím myslíš?“

„Je to jenom takový bláznivý nápad, ale nemohlo by se stát, že to zvíře bylo poraněno právě při změně a přesunu do přítomnosti? Při té jeho velikosti by bylo docela možné, že část ocasu byla zasažena časovým skokem a zůstala v minulosti?“

Collins pochybovačně zavrtěl hlavou. „Raději uvažuj, jak ten kolos zastavíme. Nemyslím, že bys s touhle hračkou něco pořídil.“

Měl na mysli pistoli s uspávacími náboji, kterou mezitím Holder vytáhl z prostoru za sedačkou. Dávky postačovaly k tomu, aby například dospělý slon na několik hodin tvrdě usnul. Jenže proti tomuto zvířeti byla taková zbraň skutečně pouhou hračkou.

Dinosaurus se zatím dostal až k ohradě DINOLANDU a přešel ji, aniž by si toho patrně všiml. Plot stejně dokázal zadržet jen malé a středně velké dinosaury. Pro větší zvířata nebyl vůbec žádnou překážkou.

Účinnější byly reproduktory, které byly umístěny všude kolem plotu a z nichž vycházely tóny z oblasti infrazvuku, které byly pro lidské ucho prakticky neslyšitelné. Většině dinosaurů byly ovšem tyto frekvence velmi nepříjemné, takže se reproduktorům a tím i plotu zdaleka vyhýbali.

Gigant pod nimi si toho ovšem ani v nejmenším nevšiml. Zvíře muselo šilet bolestí. Vypadalo to, že několikrát chtělo chňapnout po vlastním ocase. Patrně vůbec nechápalo, že ačkoliv má poraněný ocas, není tady žádný protivník, který by ho napadl.

„Nejsem si jist, jestli mu ty nábojnice vůbec proniknou kůží,“ řekl Holder, zatímco připravoval zbraň ke střelbě. „Nezbývá nám nic jiného, než to zkusit.“

„A modlit se,“ doplnil Collins nervózním tónem. „Uvědomil sis vůbec, kam ta bestie dorazí, když zachová tenhle směr? Pár mil před námi je jedna z těch zatracených vyhlídkových plošin. A touhle dobou jsou na ní pravděpodobně stovky lidí.“

Holderovi přejel po zádech mráz. Když si to teď uvědomil, vskutku v dále spatřil obrysy vyhlídkové věže.

„Doufám, že brzy dorazí posila,“ řekl. „Nechci domyslet, co by se stalo, kdyby ta bestie opravdu dorazila až tam. Spust' se trochu níž.“

Collins zamířil s helikoptérou poněkud dolů. Stroj byl ve stejné úrovni s hlavou dinosaura asi dvacet metrů od ní. Byla to ta nejmenší bezpečnostní vzdálenost potřebná k tomu, aby se v případě nutnosti mohlo bleskově vylétnout nahoru.

Zvíře si helikoptéry dosud nevšimlo. Bolest ho patrně docela oslepila a ohlušila. Kdyby ovšem stroj zpozorovalo, identifikovalo jej jako nepřítele a napadlo, mohlo by být při jeho enormní velikosti nebezpečné, kdyby se k němu přiblížili ještě víc.

Holder otevřel dveře na své straně a natočil zaměřovací dalekohled na dinosaurův krk. Na rozdíl od normálních zbraní byla manipulace s uspávací pistolí mnohem obtížnější. Nestačilo prostě jen zasáhnout kořist, ale důležitý byl i správný úhel, aby jehla na špičce malé ampulky pronikla kůží a nezlomila se.

Holder prstem svíral spoušť. Na chvíli si vzpomněl na svého dřív-

vějšího kolegu Thomase Burgera. Ten by jistě neměl pochopení pro to, aby tohoto giganta zastavili tak humánním a zároveň komplikovaným způsobem.

Aniž by pro to byl konkrétní důvod, Burger dinosaury nenáviděl. Prostě mu byli odporní a považoval je za trvalé nebezpečí pro lidstvo a civilizaci. Proto tedy pořád naléhal na to, aby se prchající zvíře prostě rozstřílelo na kusy.

Jenže Burger byl mrtev, zavražděn jedním z oněch dinosaurů, které tolik nenáviděl. Zítra měl mít pohřeb.

Holder se přinutil k tomu, aby zapudil onu myšlenku a plně se soustředil na svou úlohu. Teprve když si byl jist, že nemůže cíl minout, stiskl spoušť. Výstřel, i tak už tlumený nasazenými sluchátky, byl podstatně tišší než u normálních pušek. Projektil s ampulí plnou uspávacího prostředku byl vymrštěn do vzduchu. Zasáhl krk dinosaura přesně metr pod hlavou.

„Dobrá rána,“ pochválil Collins. „Ještě jednou.“

Holder přikývl. Cekal na nějakou reakci zvířete. Marně. Zřejmě si ani zásahu nevšimlo.

Bolest ze zranění patrně přehlušovala všechny ostatní vjemy.

Holder nabil zbraň a znovu zamířil. Zase zasáhl, ale ani tentokrát se nedostavila reakce. Uspávací prostředek samozřejmě potřeboval jistou chvíli, než začal působit. Zvlášť u takového kolosu, který musel mít v těle obrovské množství krve. Ale Holder byl přece jen přesvědčen, že k tomu, aby takového obra zastavili, bude zapotřebí něčeho víc než jen uspávacích nábojů.

Na obzoru se objevilo několik tmavých bodů. Blížila se vyžádaná posila.

„Konečně,“ vydechl s úlevou Collins „Společně tu bestii zvládneme.“

Holder neodpověděl. Upřeně hleděl k vyhlídkovým věžím a ke stánkům a budkám kupícím se kolem. To vše už se teď přiblížilo na dohled, stejně jako množství lidí pohybujících se kolem.

Dinosaurus stále nezadržitelně kráčet tím směrem. A přes dvě dávky uspávacího prostředku ani trochu nesnížil tempo.

„Tak můžete mi k čertu vysvětlit, co to všechno znamená?“ rozkřikl se profesor Schneider a bouchl pěstí do desky psacího stolu. Betty Sandersovou a Michala Atkinsona zatkli a odvedli z jeho kanceláře. „Zbláznil jste se, takhle zacházet s mými hosty?“

„Opatrně, Schneidere, i vy by jste si měl dát pozor, co říkáte. Vaše postavení není tak nedotknutelné a ten váš vzdor je mi už dlouho trnem v oku. Zdá se, že často zapomínáte, že se stále ještě jedná o vojenský projekt. Jste možná schopný vědec, ale nic víc. Vrchní velení mám v této věci já a vyprošuji si, abyste se míchal do mých záležitostí. Je to dost jasné?“

„Naprosto,“ potvrdil Schneider suše. „Skutečně dostávám strach.“ Vstal, opřel se dlaněmi o psací stůl a poněkud se předklonil. „A teď vám povím něco já. Je mi úplně fuk, kolik hvězd nosíte na uniformě. Jestli vám jde na nervy moje údajná vzdorovitost, pak lze totéž už dlouhou dobu říci o vaší snaze, dělat se tady důležitým. A nezakážete mi, abych si říkal, co chci.“

Pounderův obličej zbrunátněl. Bylo zřejmé, že se jen stěží ovládá. „Schneidere, varuji vás. Nežeňte to na ostří nože. Jinak byste se totiž mohl ocitnout ve společnosti svých přátel ve vězeňské cele.“

„Tak hloupý snad nejste.“ Schneider sáhl po krabičce cigaret a zapálil si. Demonstrativně vyfoukl kouř Pounderovým směrem. „Nejsem žádný pucflek, kterému byste mohl poroučet, ale civilní zaměstnanec tohoto projektu a teoreticky mohu dát kdykoliv výpověď. Víte sám moc dobře, že byste si pod sebou podřízl větev, kdybyste podnikl něco proti mně, protože to by pak přišlo vyšetřování a můžete se spolehnout, že bych si při něm nebral servítky. Takže s těmi planými výhrůžkami přestaňte a promluvme si jako rozumní lidé.“

„Tak dobrá.“ Pounder zhluboka vydechl. „Pak bych od vás chtěl vědět, co jste zamýšlel tím, že jste poskytl tajné informace cizím lidem?“

„To jsme si přece vysvětlili. Souhlasil jste s tím, že kromě skutečného smyslu projektu Laurin mohu všechno, co se vztahuje k DINOLANDU sdělit veřejnosti.“

„To bylo před tím, než jsme dostali tu rohovinovou desku.“

„A co ten nález tak podstatně změnil? Vždyť ho našel Atkinson. Kdyby s ním za mnou ze své vlastní iniciativy nepřišel, vůbec bychom se o tom nedozvěděli. Je samozřejmě velice neomalené, dát ho namís-

to díky zavřít.“

„Ale copak nechápete, co ta zpráva znamená?“ Pounder si sundal vojenskou čepici a přejel si dlaní po takřka už plešaté hlavě. Bez čepice Schneiderovi připomínala kouli z kuželkárny. „Můžeme mluvit o štěstí, že k nám přišel a já udělám všechno pro to, aby se informace o té věci dostaly ven. Pokud je jisté, že oběti těch časových skoků přežily, skýtá to netušené možnosti i z vojenského hlediska. Můžeme například poslat do minulosti atomové bomby a umístit je na místech, která jsou v současnosti strategicky významná. Je to mocenský nástroj, který nemá obdoby. Chápete už teď, proč se ten nález bezprostředně týká naší národní bezpečnosti?“

Schneider si svůj protějšek několik vteřin mlčky prohlížel. „To myslíte skutečně vážně?“

„Samozřejmě! Dokonce i civilista jako vy by si přece měl uvědomit, jaké netušené možnosti nám to skýtá!“

Profesor Schneider opět několik vteřin mlčel a jen tupě zíral na generála. Pak zamáčkl cigaretu a roztrpčeně zavrtěl hlavou.

„Vy nejste normální,“ zamumlal.

„Vyzkoušejte si...“

„Na takový nápad může přijít skutečně jen vojenský byrokrat posedlý megalomanií,“ pokračoval profesor dál. „A kromě toho by to nefungovalo, jak vás už teď coby fyzik mohu ujistit. Co si myslíte, že vydrží atomová bomba? Dokonce i ten nejtvrdší kov by po několika tisících letech zrezivěl a ani kdyby to byly desítky tisíc let, nic by to na tom faktu nezměnilo. Jenomže tady hovoříme o stovce milionů let. Takže tu myšlenku vypusťte z hlavy.“

„Nějaká cesta se najde,“ trval na svém Pounder. „Každopádně teď víme, že máme konkrétní možnosti uskutečňovat cesty do minulosti. První průlom se podařil, a možná už brzy bude možné absolvovat cesty cílené do určitých epoch. Místo vyvíjení přístroje generujícího neviditelnost, což bylo původním cílem projektu Laurin, jsme teď udělali první krok ke zkonstruování stroje času! Jestli tohle není státní tajemství, pak nevím co.“

Oči mu svítily vzrušením, jako dítěti, které zrovna začalo rozbalo-
vat dárky pod vánočním stromkem. Natolik se ponořil do svých představ, že dokonce ignoroval Schneiderovy neuctivé poznámky, ba dokonce na ně zřejmě už zapomněl. A to více než jeho slova potvrzovalo, jak pevně je přesvědčen o tom, co říká.

Pro profesora Schneidera to byla naopak šílená vize, projekt, který původně vedl, ztroskotal tak důkladně, jak to jen bylo možné. Vedl ke katastrofě a bylo pro něj jen malou útěchou, že on a jeho kolegové na ní měli jen malý podíl viny. Pracovali na jakémsi maskovacím přístroji, vyvíjeli pole, v němž by všechny předměty byly pro okolí neviditelné.

První experiment byl přerušen poté, co jeden z jeho asistentů dostal v nejnevhodnějším okamžiku srdeční mrtvici. A krátce byl pokus proti jeho vůli – a dokonce za jeho nepřítomnosti – zopakován. Povel k němu dal tehdejší vojenský vrchní velitel, generál Stanton. Stanton byl jednou z prvních obětí, která byla časovým polem mrštěna do minulosti. Dosud byl považován za mrtvého, jenže na základě nových poznatků bylo docela dobře možné, že v oné vzdálené minulosti žije nadále.

Stantonovým nástupcem se stal generál Pounder, což vystupňovalo Schneiderovy antipatie vůči vojákům v averzi. Stanton a Pounder toho měli společného podstatně více, než jen služební hodnost. V profesorských očích byli oba stejně velcí umínění idioti. Armáda k sobě buď takové lidi v nepoměrně větším počtu přitahovala, nebo je z lidí teprve dělala. Možná byla vygumovanost a absence humánního myšlení předpokladem kariéry u armády.

Schneider mohl tušit, že od něj jednou budou žádat výzkum v této oblasti. V uplynulých dvou letech pracoval se svými kolegy na tom, aby zjistili více faktů o náhlém přesunu kusu pravěku do přítomnosti. Bylo to velmi naléhavé, protože DINOLAND se neustále rozrůstal.

Zpočátku se oblast džungle šířila v důsledku energií z gamacyklotronu který i po přesunu stanice do minulosti dále běžel. Pak se jedna speciální armádní jednotka pod vedením Marka Littleclouda odvážně nechala přenést do minulosti. Všichni doufali, že se muži dostali do pravěku v pořádku a že vypnou cyklotron dříve, než prales pohltí Las Vegas.

Jenže akce se nezdařila, Las Vegas zmizelo z přítomnosti. Dosud se vycházelo z toho, že muži zvláštní jednotky při akci přišli o život – a to byl také důvod, že se už podruhé takové riziko nepodstupovalo.

Až do dneška. Zpráva na rohovinové destičce byla jednoznačným důkazem toho, že lidé cestu do pravěku přežili. Po katastrofě v Las Vegas skokovité šíření pralesa ustalo. Nerozrůstal se už teď také přísně v kruzích, ale vytvářel různé výběžky. Dnes měl DINOLAND

průměr asi padesáti mil.

Doufali, že už k žádným dalším časovým skokům nedojde a že se šíření zastaví. Jenže se to nestalo. Skoky pokračovaly, i když v menším rozsahu. Každých pár hodin se někde na okraji obrovské oblasti uskutečnila záměna přítomnosti za minulost, ale proces se vždy omezil jen na několik metrů.

A teď byl nový důvod k obavám. Z posledního časového skoku bylo jasné patrné, že proces se urychluje aritmetickou úměrou.

Bylo to podobné, jako s onou starou historkou o člověku, který si jako odměnu za poskytnutou pomoc vyžádal tolik zrníček obilí, že na následujícím políčku šachovnice bude vždy dvojnásobný počet než na předchozím. Jeho žádost byla rázem přijata, ale už brzy se zjistilo, že je prostě nesplnitelná.

Začalo se s jedním zrníčkem, na dalším políčku byla dvě, pak čtyři, osm, šestnáct a tak dále. Na každém třetím či čtvrtém políčku narůstal počet zrníček o celý rad. Po dvaceti políčkách už se dospělo k milionům. Multiplikační proces se tak stupňoval, že na třicátém políčku byla překročena miliarda. Na konci šachovnice se z nepatrného jediného zrnka došlo až k více než osmnácti trilionům!

A se šířením DINOLANDU to bylo podobné. Zatím nebyla eskalace časového skoku patrná, ale při překročení jistého bodu se to muselo změnit. Tam, kde bylo dosud postiženo jen několik čtverečních metrů, budou za nějakou dobu mizet rázem celé stovky a nakonec i tisíce čtverečních mil. A pak už nebude možno vůbec kontrolovat ohrožení dinosaury.

Bylo otázkou, zda za pár let bude vůbec existovat Země ve své dosavadní podobě. A Pounder si bude dělat plány na experimenty takového druhu! Schneider mohl nad takovou zaslepeností jen kroutit hlavou.

Byl tedy téměř rád, když zazvonil telefon a on se mohl alespoň na chvíli věnovat něčemu jinému. Zvedl sluchátko, několik vteřin poslouchal a pak ho podal Pounderovi.

„Pro vás. Váš pomocník.“

„Tady Pounder,“ vybafl generál do telefonu. „Co je?“ I on chvíli poslouchal a na nic se neptal. Obličej mu ztvárněl. „Hned přijedu,“ řekl nakonec a zavěsil.

„Copak se děje?“ zeptal se Schneider.

„Nepředpokládané komplikace,“ prohlásil generál a opět si nasadil

čepici. „Při posledním časovém skoku se patrně do současnosti dostalo nějaké obrovské zvíře. Protrhlo ohrazení a ohrožuje vyhlídkové plošiny. Ale buďte bez obav, my to zvládneme.“ Odkášlal si. „A pokud jde o tu destičku – doufejme, že se ven nic nedostalo. To by totiž vznikly nenapravitelné škody.“

Chvatně vyšel z kanceláře. Schneider zůstal sám. Zapálil si další cigaretu a zamyšleně zíral do prázdna. Pak dospěl k rozhodnutí. Byl si vědom toho, že pokud by se o jeho počínání dozvěděl Pounder, mohl by si ho vykládat jako velezradu, ale byl ochoten to riziko podstoupit. Byla to jediná možnost, jak pomoci té novinářce a Michalu Atkinsovi a současně překazít Pounderovi jeho šílené plány.

Sáhl po sluchátku telefonu a přes mikrofon přetáhl kapesník. Současně zmuchlal dva kousky papíru a nacpal si je do úst, aby si změnil hlas. Nepožádal sekretářku, aby ho spojila, ale sám vytočil číslo americké zpravodajské stanice CNN v Atlante.

„Moje jméno je naprosto nepodstatné,“ řekl, když na druhém konci linky zvedli sluchátko. „Mám pro vás důležitou informaci. Poslouchejte...“

Steve Gardner se toho dne objevil v práci až odpoledne. Stejně jako Michal Atkinson byl zaměstnán u Humanidyne, v soukromé výzkumné laboratoři, která se zabývala především paleontologií.

Laboratoř na tom nebyla finančně příliš dobře, takže ani platy zaměstnanců nebyly moc vysoké. Ani šance na postup nebyly růžové. V podstatě se omezovaly na to, že člověk jednou bude moci přejít do nějaké větší, úspěšnější laboratoře. K tomu byl Humanidyne vynikajícím odrazovým můstkem. Leckterý vědec, který si zde vysloužil první ostruhy, později přešel do průmyslu a udělal tam kariéru.

Gardner o to příliš velký zájem neměl a věděl také, že nemá moc dobré šance. Bylo mu už dvaadváct a nikdo se ho dosud nepokoušel přetáhnout někam jinam. Ale důležitější než kariéra pro něj stejně bylo to, že má práci, která ho baví a je náplní jeho života. V tomto směru se u Humanidyne cítil velice dobře, protože tady měl dostatečnou volnost.

K ní patřilo i to, že nijak přísně nemusel dodržovat pevnou pracovní dobu. Občas se stávalo, že se musela dokončit nějaká naléhavá práce, a jemu nevadilo, že musel dělat dlouho do noci přesčas. Byl starý mládenec a udržoval jen volnější známost s jednou dívkou. Manželka by se jistě jen tak nesmířila s tím, že chodil domů často až v časných ranních hodinách.

Stejně tomu bylo i tuto noc. Muzeum ho pověřilo provedením několika naléhavých rozborů. A pak se uprostřed noci objevil jeho kolega Michal Atkinson, který prováděl vykopávky v Death Valley a požádal ho, aby určil stáří písmen na rohovinové desce, kterou našel.

Zpočátku to Steve pokládal za hloupý vtip a přesto, že měl málo času, pustil se do rozboru jen proto, že Michal byl jeho dobrým přítelem. Se senzačním výsledkem, k němuž rozbor dospěl, rozhodně nepočítal. Ukázalo se, že vyrytá písmena jsou stará přes sto milionů let.

Steve Gardner dokončil všechny výzkumy až pozdě v noci. Vzal si tedy následujícího dne dopoledne volno, aby se mohl vyspat. Tak se tedy stalo, že přijel do Humanidyne až po poledni.

Neuvěřitelný výsledek analýzy, kterou dělal pro Michala Atkinsona, pociťoval jako nesnesitelné břemeno. Ten objev byl prostě příšerný. Připadalo mu zatěžko nechat si to jen pro sebe, ale Michal ho prosil, aby o tom nikomu neříkal. Steve s těžkým srdcem souhlasil, ale co to skutečně znamená, nesmět nikomu říci o snad nejsenzačnějším objevu, který za celé roky udělal, to si uvědomil až teď, když přišel do ústavu. Musel předstírat, že se nestalo nic mimořádného.

Z těchto úvah ho vyrušila jedna ze sekretářek, která mu zastoupila cestu do jeho kanceláře.

„Pane Gardnere, na okamžik. Musím s vámi hovořit.“

„Copak je?“

„Ve vaší kanceláři čekají dva muži. Jsou z FBI.“

Steve nevěřícně svraštil čelo. „Říkáte z FBI? Co chtějí?“

Sekretářka zavrtěla hlavou. „Nevím. Jen, že musí mluvit s vámi. Řekla jsem jim, že už jste na cestě sem.“

„Díky, v pořádku.“

Steve pokračoval v chůzi pomaleji. Co po něm může chtít FBI? Pociťoval automaticky nevolnost, jako asi všichni lidé, když zjistí, že s nimi chce mluvit policie – tím spíš, když jde o FBI – federální policii. I když si Gardner nebyl vědom toho, že by porušil nějaký zákon, nic to nezměnilo na faktu, že se necítil dobře. Ještě jednou se zhluboka na-

dechl a pak otevřel dveře.

Ani mu nemuseli říkat, že ti dva jsou od FBI. Vytušil by to ve chvíli, kdyby je spatřil. Naprosto přesně odpovídali klišé z filmů a televize, takže by se ani nedivil, kdyby se představili tak originálními jmény jako Smith nebo Johnson.

To se ovšem nestalo. Představili se mu jako Chester Desmond a Sam Stanley. Oba byli štíhlí, středně vysocí a měli tmavé obleky. Desmond měl krátké černé vlasy, Stanley byl blondák. Měli docela obyčejné tváře bez jakýchkoliv zvláštních znamení, takže by bylo už krátce po setkání jen obtížné je rozpoznat v davu. Na tvářích měli výraz unuděné lhostejnosti, kterému se zřejmě agenti učí jako jednomu z hlavních předmětů.

„Přejdeme rovnou k tématu, máme málo času,“ začal rozhovor Desmond poté, co se představili a ukázali mu průkazy. „Včera jste dělal rozbor stáří rohovinového úlomku pro pana Atkinsona?“

Steve nejistě přikývl. Takže odtud vane vítr. Ani teď si nebyl vědom nějakého přestupku. Vždyť na té desce provedl docela běžný rozbor, i když jeho výsledek rozhodně běžný nebyl.

Možná se Michal Atkinson mezitím se svým nálezem obrátil na úřady a agenti sem byli vysláni jen proto, aby se přesvědčili, že výsledek analýzy je skutečně takový.

Chytil se tohoto vysvětlení, ačkoliv tušil, jak je nepravděpodobné. Takovéto analýzy mohla provést jakákoliv, jen zpola vybavená, laboratoř. Místo aby sem posílali agenti FBI, mohly si to úřady ověřit samy. Něco s tou deskou zřejmě nebylo v pořádku. Michal se ovšem choval dost podivně. Už jen jeho prosba, aby o tom senzačním nálezu zatím mlčel, byla dost podezřelá.

„Tu desku mi přinesl jeden kolega a požádal mě o určení stáří,“ vysvětlil. Nervózně si mnul ruce. Pronikavý pohled, jímž si ho oba agenti prohlíželi, jeho nepříjemný pocit ještě více vystupňoval. „Udělal jsem docela normální analýzu. Co se vlastně děje? Není s tou deskou něco v pořádku?“

„Nene, všechno v pořádku,“ odpověděl Desmond. „Jen prostě odpovídejte na naše otázky. Řekl jste někomu o zprávě na té desce, nebo o výsledku té analýzy?“

„Ne, zatím ne. Michal mě požádal, abych o tom mlčel.“

„Pořídil jste kopie protokolu toho rozboru nebo nějaké jiné záznamy?“

„Ne, to nebylo třeba.“

„Výborně.“ Oba policisté vstali. „Je nám líto, pane Gardnere ale v zájmu národní bezpečnosti vás budeme muset na přechodnou dobu zatknout. Pojd'te, prosím, s námi a neklad'te odpor.“

Steve vyskočil. „Ale... proč?“ vyrazil ze sebe zoufale. „Nic jsem přece neprovedl!“

„Později vám to bude vysvětleno,“ odpověděl Desmond. „Jsme tady pouze proto, abychom vás odvezli. Doufám, že nebudete dělat problémy, takže nebude třeba použít pout. Věřte, že se nemusíte ničeho obávat, jde čistě o preventivní opatření.“ Steve Gardner se dal bez odporu vyvést z kanceláře. Byl příliš šokován, než aby pomýšlel na odpor.

Jednu dvě hrozivé vteřiny nebyl Boris Corman schopen pohybu. Způsobil to jednak tvrdý pád na betonovou zem a jednak hrůza. Bez-mocné přihlížel, jak se k němu blíží všichni tři Compsognathové.

Vzápětí mu nohou projela palčivá bolest. Jeden z dinosaurů se mu zakousl do stehna. I když ta zvířata byla poměrně malá, měla ostré zuby. Corman měl ovšem přece jen štěstí a to hned ve dvou věcech. Jednak bylo stehno příliš silné na to, aby se do něj mohl Compsognathus pořádně zakousnout, takže se Cormanovi do kůže zabořily přes látku jen přední zuby té bestie. A pak ho ta bolest dokonale probrala z ochromení.

Právě včas stačil otočit hlavu. Jen o několik centimetrů dál cvakly čelisti druhého plaza.

Boris Corman kolem sebe naslepo plácal rukama. Zasáhl jednoho dinosaura, který byl silou úderu odmrštěn pryč, narazil na zeď a zůstal bezvládně ležet. Druhý Compsognathus se mu pokoušel chňapnout po ruce, ale minul ho.

Corman se převálil a vzepřel se. S námahou se postavil na nohy. Kousanec na stehně ho zabořil tak prudce, že by se téměř zase svalil, kdyby se včas neopřel o zeď.

Ještě jednou po něm další Compsognathus chňapl, ale tentokrát už dával Corman pozor. Zasadil zvířeti lehký kopanec, takže odlétlo

pryč. Když už teď zase stál, oba ostatní dinosauři zřejmě poznali, že je pro ně příliš velkým protivníkem. Stáhli se zase do kouta, ve kterém leželi předtím a upadli do apatie.

Corman odvrávorál k východu a vyšel z výběhu. Nechápal, co se to s těmi zvířaty stalo. Tak agresivní je ještě nezažil. Obvykle byla na-prosto mírumilovná.

Patrně to souviselo s oním sérem – zdálo se, že má nepředvídané účinky. Zvířata nebyla našťěstí celkově agresivnější, ale sérum vyvolávalo tuto reakci jen tehdy, když se k nim člověk přiblížil, nebo když se cítila ohrožená.

Corman odešel ze sklepa. Když stoupal po schodech, nemohl poraněnou nohu zatížit naplno. Rána byla přece jen asi horší, než si myslel. A silně krvácela. Nohavice na stehně se zbarvila tmavou krvavou skvrnou.

S tichými nadávkami se dobelhal do koupelny, kde otevřel skříňku s léky a posadil se na okraj vany. Nůžkami odstříhl rozervanou nohavici a důkladněji si prohlédl zranění.

Přední zuby Compsognatha se mu zaryly hluboko do kůže, ale rána, přestože byla bolestivá, vypadala patrně hůř, než ve skutečnosti byla. Vytékal z ní pravidelně pulzující pramínek krve, který dále proudil po noze dolů. Nebude ovšem těžké krvácení zastavit. Nejprve je ovšem nutno ránu dezinfikovat.

Corman sáhl po lahvičce s jódovou tinkturou. Strašně to štípalo, když si ji nakapal na ránu a roztíral po jejím okraji, ale zaťal zuby. Nakonec si přiložil pevný obvaz. Když konečně vstal, byla už bolest o něco snesitelnější a Corman mohl jít takřka normálně.

Potřeboval teď co nejdřív pořádný drink, aby zapomněl na to leknutí. Zmocnila se ho nenávisť vůči Compsognathům. Věděl, že kdyby sešel do sklepa teď hned, asi by se neovládl a ta zvířata by zabil. Jenže to se nemohlo stát. Potřebuje dinosaury ještě k dalším pokusům.

Musí se uklidnit, aby neprovedl nějakou nepředloženost. Corman se svalil do křesla. Aby se rozptýlil, zapnul televizi. Bez zvláštního zájmu promáčkával jednotlivé programy, až najednou vzbudila jeho pozornost zpráva na kanále CNN.

Šlo o DINOLAND a o to, co se stalo v Las Vegas, které před dvěma roky pohltila džungle.

Corman zachytil jen poslední část zpravodajství, takže celý kontext správně nepochopil. Nechal tedy kanál puštěný a čekal, až se zpráva

bude opakovat.

Musel vydržet celou půlhodinu, ale čekání se vyplatilo. Mluvili o jakýchsi důkazech, že zmizelé kusy země nebyly zničeny a pohřešované osoby nemusely nutně zahynout, nýbrž že došlo pouze k jakési záměně minulosti za přítomnost, která pokračuje při každém časovém skoku.

Corman vzrušeně vyskočil a vypnul televizi. Na bolest v noze docela zapomněl. Hlavou mu vířily myšlenky.

Tato zpráva mu otevřela docela nové perspektivy. Doposud se domníval, že svým sérem by mohl způsobit neplodnost a tím i vymření pouze těch dinosaurů, kteří se zdržují v DINOLANDU.

Teď si ovšem uvědomil možnost pomstít se všem dinosaurům. Všem bestiím, které žily před stovkami milionů let!

Existuje cesta do pravěku a on udělá všechno pro to, aby se na tu cestu vydal!

„Já tomu všemu prostě nemůžu uvěřit,“ zamumlala Betty už poněkolkikáté za posledních pár hodin. Neustále přecházela po úzké celé sem a tam. „Nejradši bych tomu Pounderovi zakroutila krkem.“

Zavřeli ji spolu s Michalem do vězeňské cely ve sklepních prostorech budovy. Ani se jí nechtělo věřit, že tady něco takového je. Pro onen vědecký nádech, který tato instituce měla, Betty zřejmě zatlačila příliš do úzadí fakt, že DINOLAND byl uzavřeným vojenským prostorem a vše, co s ním souviselo, podléhalo vrchnímu velení armády. Takže i tento výzkumný ústav. Celkem tady bylo šest cel, ale zbývajících pět bylo prázdných.

„Je mi líto, že ses kvůli mně dostala do problémů, Betty,“ ujistil ji Michal Atkinson. Seděl pohroužený do sebe na jedné z prýčen. Vzhledem k situaci, v níž se ocitli, upustili od oficiálního oslovování. „Kdybych to byl tušil...“

Betty mávla rukou. „To nemohl tušit nikdo. To bych se totiž pojis-tila docela jinak. Jenže ten generál toho bude ještě litovat, to ti slibuju. V redakci vědí, kde jsem a rychle si všimnou, že se nevracím.“

„Doposud jsem ještě neměl nikdy nic s policií a s vojáky už vůbec

ne,“ prohlásil Michal. „Jenže z televize vím, že máme nárok na telefonický rozhovor a na advokáta.“

„Obávám se, že tak snadné to tady nebude,“ odpověděla Betty sklesle. „Neprovinili jsme se žádným přestupkem v civilně právním smyslu. Když jde o národní bezpečnost, platí docela jiná měřítko. Pounder by mohl plným právem argumentovat tím, že při telefonickém rozhovoru by existovalo nebezpečí, že bychom mohli vyrazit státní tajemství. On totiž tu zprávu tak chápe.“

„Možná by pro nás mohl udělat něco profesor Schneider,“ podotkl Michal s nadějí v hlase. „Připadlo mi, že s celou tou věcí nesouhlasí.“

„Dokonce ještě víc. Ten nemůže Poundera ani vystát. Jenže jeho osobní názor je nepodstatný. Nemyslím, že by pro nás mohl něčeho dosáhnout. Je to jen vědec a s takovými bezpečnostními otázkami nemá nic společného.“

Jako by byla zmínka o profesorovi heslem, v tu ránu se otevřely dveře malého traktu s celami. Vešel Schneider a přistoupil k mřížím jejich cely.

„Zmizte! Chci s těmi lidmi mluvit sám,“ vyštěkl na uniformovaného policistu, který šel za ním. Zdálo se, že má dost špatnou náladu a jeho ostrá slova se neminula účinkem. Voják spěšně přikývl, otočil se a zavřel za sebou dveře. „Nedovedete si představit, jak mě to všechno mrzí,“ otočil se Schneider k oběma zajatcům.

„Tak udělejte něco pro to, abychom se odtud dostali,“ vyzval ho Michal Atkinson.

„Obávám se, že nemohu,“ odvětil Schneider. „Kdyby bylo po mém, byli byste už venku, jenže tady poroučí Pounder. Škoda, že tady není plukovník Straiter, ten by snad něčeho dosáhl. Je něco jako vojenský poradce a má i na Poundera dost veliký vliv.“ Schneider pokrčil rameny. „Jenže je bohužel na nějaké poradě ve Washingtonu.“

„Nemohl byste se aspoň postarat o to, abychom se dostali z téhle díry?“ zeptala se Betty. „Vždyť nejsme žádní těžcí zločinci. Jsou určitě i jiné možnosti, kam nás umístit, abychom odtamtud neuprchli.“

„Jistě,“ potvrdil Schneider zkroušeně. „Ale obávám se, že za to, že vás Pounder dal zavřít sem, můžete sami. Pořádně jste ho rozčílila, slečno Sandersová a myslím, že vás za to oba jak se patří potrápí. Ale spolehněte se, že nejpozději dnes večer budete umístěni v jiných prostorech. Pokud ještě vůbec budete tou dobou v zajetí.“

Betty přistoupila k mříži. „Takže vy se domníváte, že si to Pounder

rozmyslel?“

„Myslím, že mu nezbude nic jiného,“ odpověděl Schneider s náznakem úsměvu a poškrábal se na hlavě. „Před několika minutami volali ze CNN a z dalších televizních společností a ptali se, jestli skutečně máme jistý důkaz toho, že lidé, kteří se ocitli v minulosti, přežili. Nějak se to asi dostalo ven.“ Usmíval se teď naprosto zřetelně. „Musel jsem samozřejmě všechno popřít, ale obávám se, že to neznělo příliš přesvědčivě. Jestli chcete něco vědět, tak se ta zpráva ještě během této hodiny rozlétne po celé zemi a už nebude důvod, proč vás tady držet.“

„Gardner!“ vykřikl Michal. „Steve byl jediný, kdo o té zprávě na rohovinové destičce věděl. Musel to vyžvanit. A přitom jsem ho důrazně žádal, aby si to nechal pro sebe. Namísto toho utíkal ten blázen rovnou do televize.“ Zakroutil hlavou. „Co jsem taky od něj mohl čekat.“

„Jen k němu nebud'te tak nespravedlivý,“ odvětil Schneider. „Ještě se neprokázalo, že to vyhradil zrovna on. A i kdyby, pak by vám tím nevědomky prokázal ohromnou službu. Ostatně, dozvěděl jsem se, že Pounder zapojil do věci FBI a váš kolega byl rovněž zatčen.“ Podíval se na náramkové hodinky. „Chtěl jsem vám říct v krátkosti jen tohle. Teď musím zpátky. Mohl bych pro vás udělat ještě něco?“

„Mohl byste nám donést televizor,“ odpověděl Michal. „Až se bude o tom mém nálezu mluvit, rád bych to viděl.“

Schneider se usmál. „Doufám, že na zprávy se už dnes večer budete moci podívat ve svém hotelovém pokoji,“ řekl.

Rozloučil se, ještě jednou se povzbudivě usmál a odešel z traktu cel. „No jo, víc asi opravdu udělat nemůže,“ zamumlal Michal zkroušeně. „Ale Steve něco uvidí. I když se kvůli té jeho upovídánosti asi odtud brzy dostaneme, přesto mě zklamal.“

Betty se smíchem zavrtěla hlavou. „Řekla bych, že jsi na špatné stopě, a sice v obou případech. Nemyslím, že to vyhradil ten tvůj kolega.“

„Ale kdo jiný? Nikomu jinému jsem o tom neřekl.“

„Když to chceš vědět, tak ten, co mluvil, sedí tady někde v téhle budově. A myslím, že už taky vím, ve které kanceláři.“

Michal několik vteřin uvažoval. „Schneider?“ zeptal se pak nevěřícně. „Ty si myslíš, že to byl profesor Schneider?“

„Má patrně generála Poundera v ještě menší oblibě, než jsem si

myslela. Ale to zřejmě nebyl jediný důvod. Je to jenom dohad, který bychom si měli nechat pro sebe. Pokud je to skutečně tak, pak toho pro nás riskoval skutečně mnoho.“

Oba se odmlčeli a zahloubali se do svých myšlenek. Betty přestala přecházet z jednoho konce cely na druhý a posadila se na volnou pryčnu. Uběhla celá hodina, než se dveře opět otevřely. Tentokrát vešel v doprovodu vojenského policisty generál Pounder.

„Jaká vzácná návštěva,“ prohodila uštěpačně Betty, ačkoliv věděla, že by bylo lepší být zticha a Poundera nedráždit ještě víc. Vypadal, že nemá ani trochu lepší náladu, než když byli předtím u Schneidera, ale na rozdíl od vzteku na profesora Pounder zuřil na ně na oba.

„Však vás ještě ten smích přejde,“ tvrdil. „Mohl bych vás obžalovat z vyžrazení státního tajemství, to je vám, doufám, jasné?“

„To je přece nesmysl,“ namítla Betty klidně. „Michal náhodou objevil několik milionů let starou destičku. O tom mohl říct, komu chtěl. Ta věc se začala týkat národní bezpečnosti až poté, co jste to prohlásil vy.“

„Je na ní napsáno jméno vojenského projektu,“ připomněl Pounder. „Ale co se stalo, stalo se. Chtěl bych, abyste byli poněkud více ochotni ke spolupráci. Copak jste se museli postarat zrovna o to, aby zpráva o tom nálezu vytroubila do světa televize?“ Vypadal téměř zoufale a udělal rukou rezignovaný pohyb. „Možná jste to netušili, ale dovolte, abych vám řekl, že jste tím své vlasti udělali prašpatnou službu.“

„Podle mne by veřejnost stejně měla právo na to, aby se dozvěděla, co se stalo s pohřešovanými lidmi. Především jejich příbuzní,“ namítla Betty. „Nevím, jak by tato informace mohla ohrozit národní bezpečnost, ale patrně je i tohle tajné. Budete nás tady ještě držet, nebo nás pustíte?“

„Kdyby bylo po mém, nechal bych vás tady tvrdnout ještě několik dní,“ odvětil Pounder. Vrhł pohled na svého průvodce a ten poté otevřel dveře cely. „Bohužel mi ovšem chybí pravomoc k tomu, abych vás déle zadržoval. Informace, které jste mohli prozradit, jsou už bohužel na veřejnosti.“

„Takže vám mnohokrát děkujeme za pohostinnost,“ řekla Betty ironicky, když spolu s Michalem vycházela z cely.

„Ta kostěná deska se zprávou zůstane ovšem zabavena,“ pokračoval Pounder. „Kromě toho máte zákaz vstupu na tuto vojenskou zázkladnu.“

„Stejně jsme neměli v úmyslu vrátit se sem tak brzy,“ odvětil Michal. „Ostatně – když už vám na té desce tolik záleží, měl byste se už konečně naučit, že je to rohovina a ne kost.“

„Seismosaurus,“ zašeptal profesor Sondstrup zamyšleně a hleděl z helikoptéry na dinosaura, který se nezadržitelně valil, aby způsobil katastrofu. „Nemůže to být jinak. Bože můj, živý Seismosaurus!“

„Dost velký cvalda,“ odpověděl pilot stroje, nadšený podstatně méně.

„Patrně největší dinosaurus, který kdy žil,“ pokračoval profesor. Sledoval giganta jako přimražený. Sondstrup byl vedoucím štábu paleontologů, kteří báдали v DINOLANDU. „Zatím jsme objevili jen úlomky kostí jediného Seismosaura, které ani nedaly dohromady úplnou kostru. Ve skutečnosti je ještě větší, než se předpokládalo.“ Hlas profesorovi přeskakoval vzrušením. „Víte, co znamená jméno Seismosaurus? Něco jako Zemětřás. Vážně si nedovedu představit výstižnější pojmenování.“

„Doufám, že příště zemí zatřese, až padne mrtvý,“ opáčil prozaicky pilot. „Protože jestli se to nestane brzy, dojde tady ke katastrofě.“

Přes nadšení, že vidí na vlastní oči největšího tvora pravěku, si i Sondstrup dělal starosti. Kromě stroje, ve kterém sám seděl, kroužily kolem Seismosaura ještě čtyři další helikoptéry.

Zvíře už je neignorovalo. Buď už si všimlo, že mu neustále zasazuje bodavé střely, nebo ho prostě obtěžovaly. Pořád zvedal hlavu a neúspěšně se po nich snažil chňapnout. Nespoutaně při tom řval.

V krku toho obra už vězelo na tucet ampulí s uspávacím prostředkem a minimálně stejný počet střel ho minul nebo zasáhl v tak nevýhodném úhlu, že se špičky zlomily. Zvíře skutečně zpomalilo, ale přece jen se přiblížilo k vyhlídkovému bodu na necelé půl míle. Bylo to nejen šest věží s plošinami plnými teleskopů, pomocí nichž mohli turisté sledovat DINOLAND z dálky. Stála zde i spousta prodejních stánků a dokonce i kolotoč. Všechno to tvořilo malý zábavní park, kde mohly rodiny strávit celý den, aniž by se nudily. A také této příležitosti hodně využívaly. I toho odpoledne tady bylo přes sto turistů. Zatím

už sem dorazily vojenské síly a pokoušely se zabránit panice. Několik návštěvníků přijelo vlastními auty a teď v bezbřehé panice prchalo pryč. Několik aut se do sebe zakleslo a dokonale zablokovalo silnici.

Většina lidí sem ovšem přijela autobusy, k nimž se teď rozběhli. Jen zásahu policistů se dalo děkovat za to, že ještě předtím, než se přiřítíl Siesmosaurus, se oni sami navzájem neušlapali.

A to by bylo ještě menší zlo. Stále jasněji se totiž ukazovalo, že ne všem turistům se podaří utéci včas. Některé z nich očividně omrzel život, protože před teleskopy byl stále nával a na zábradlích se tlačili další lidé s fotoaparáty a videokamerami.

Nebyli si zřejmě vědomi smrtelného nebezpečí – nebo je natolik ovlivnily živé zprávy ve všudypřítomné televizi, že prostě podstoupili nebezpečí jen proto, aby získali pár senzačních záběrů.

Patrně posledních v životě.

Dinosaura bylo nutno nějak zastavit. Pokud se nepodaří omámit ho včas, bude třeba ho v nejhorším případě zabít, aby se zachránily životy lidí. I když tato myšlenka činila Sondstrupovi značnou bolest. Těžkými zbraněmi na palubě helikoptér by nebylo problémem zneškodnit i takového giganta, ačkoliv Sondstrupovi bylo vnitřně proti mysli zabít tak majestátní a úctu vzbuzující zvíře.

„Musíme něco podniknout,“ řekl pilot.

Seismosaurus byl už od věží vzdálen necelých dvě stě metrů a nic nenasvědčovalo tomu, že by uspávači prostředek zapůsobil včas. „Nezbývá nám nic jiného, než ho odstřelit. Jinak jsou ti lidé ztraceni.“

„Podnikneme ještě poslední pokus,“ rozhodl Sondstrup. Jako vědec neměl sice pravomoc udílet rozkazy, ale přece jen nechali poslední rozhodnutí na něm. „Použijeme oslňující granáty. Vyhodíme vždy po dvou vteřinách těsně před něj čtyři granáty. Jestli pak zvíře nezmění směr, začneme okamžitě střílet naostro. Cílená salva z kulometu do hlavy by měla stačit.“

„Rozuměl jsem.“ Pilot předal pokyn dalším osádkám. Trvalo několik vteřin, než všichni zaujali správnou pozici. Spolupilot jedné z helikoptér pro jistotu zaměřil dinosaurovu hlavu, aby mohl okamžitě začít pálit, kdyby se pokus nezdařil.

První světelný granát explodoval těsně před dinosaurem.

Nad pouští jako by vyšlo druhé slunce.

Dinosaurus zařval, ale směr změnil jen nepatrně.

Vybuchl druhý granát. Titan opět vyrazil hlasitý řev. Běžel ještě

rychleji než předtím a zase poněkud změnil směr, ovšem zdaleka ne tolik, jak by bylo třeba.

Teprve třetí granát ho zastavil. Vzepjal se skoro jako poplašený kuň. Postavil se na zadní nohy a teď se projevil účinek omamného prostředku. Neměl už dost sil, aby pohyb dokončil a svalil se zase dopředu.

„Máme ho!“ vydechl profesor Sondstrup.

Čtvrtý granát definitivně Seismosaura zahnal na útěk.

Zvíře se s řevem vrhlo směrem, který uhýbal v ostrém úhlu od jeho dosavadního kurzu a vedl dost daleko od vyhlídkových věží a objektů kolem nich.

„Podařilo se to!“ vykřikl Sondstrup. „Teď na něj vystřílejte další injekce. Jednou přece ten kolos musí mít dost!“

„Zákaz vstupu!“ vyprskla Betty, když s Michalem opět seděla v autě a vyjížděli z areálu výzkumného ústavu. K vozu je doprovodili dva vojenští policisté a dívali se teď za nimi, aby se ujistili, že skutečně odjíždějí. „A co bude s mým interview?“

„Mohla bys profesoru Schneiderovi zatelefonovat,“ navrhl Michal. „Když nesouhlasí s Pounderovým postupem, jistě bude ochoten se s tebou setkat někde jinde. Vždyť se to interview nemusí konat zrovna v jeho kanceláři.“

Betty zavrtěla hlavou. „Tak snadné to není,“ namítla. „Kdyby to záleželo jen na Schneiderovi, mohli bychom to interview nějak dohnat. Ale měl by určité problémy, až by to vyšlo najevo – nejspíše, až by se ta reportáž objevila v časopise. Obávám se, že si na to budu muset nechat zajít chuť. Berdham bude zuřit.“

Michal seděl schoulený na sedadle. „Strašně mě to mrzí,“ zamumlal. „Je to všechno moje vina. Kdybych nebyl tak posedlý tím, abych tu desku profesorovi ukázal...“

„To už jsi jednou říkal,“ přerušila ho Betty. „Přestaň už konečně s tím ustavičným sebeobviňováním. Celý průšvih způsobil ten idiotský chlap v uniformě, ne ty. Copak, k čertu, nemáš v sobě kouska hrdosti, že si pořád myslíš, že děláš všechno špatně?“

„Chtěl jsem jen říct...“ začal Michal, ale pak zmlkl, když si uvědomil, že už se zase chystá omlouvat.

„Řekl bych, že to pro tebe není moc velká útěcha, že jsem stejnou obětí toho všeho, jako ty,“ řekl namísto toho. „Ve zprávách se zřejmě vůbec o mém jménu nezmínili a já ani nemůžu tu desku ukázat veřejnosti, protože ji Pounder zabavil.“

„Mohl bys vylíčit, jak to všechno doopravdy bylo,“ namítla. „Nemyslím, že by ta věc už byla známá do detailů. Co bys tomu řekl: uděláme to společně, a já to všechno rozjedu. Tak budu mít přece jen nějaký materiál pro reportáž. A kdyby přece jen Pounder chtěl dělat problémy, nebudeš stát alespoň docela v první linii.“

„Souhlasím,“ přikývl Michal. Podíval se na Betty ze strany a pak vykoukl bočním okénkem ven. O kousek dál už byly vidět první domy Hendersonu. Původně malé ospalé provinční městečko zažívalo díky své blízkosti k pravěké džungli od vzniku DINOLANDU ohromný rozmach a stalo se oblíbeným výletním místem.

Vzhledem k vlně turistů začala spousta zdejších lidí vydělávat pronájmem pokojů a prodejem suvenýrů. Bleskurychle vyrostlo takřka z ničeho několik hotelů.

Michal opět zamířil pohledem na Betty. „Co budeme dělat teď?“ zeptal se.

„Co bys řekl tomu, kdybychom se šli najíst?“ zeptala se novinářka.

„Báječný nápad,“ odpověděl nadšeně Michal. „Žaludek už mám pěkně scvrklý. V letadle jsem dostal jen pár vysušených chlebiček.“

„Zajedeme ke mně do hotelu,“ navrhla Betty. „Je tam fantastická restaurace. Zvu tě. Jsi teď přece můj oficiální informátor, takže ti můžu hradit útratu.“

„Fajn. Nemám nic proti. Ale to jsem tou otázkou vlastně ani nemyslel. Chtěl jsem vědět, jak budeme postupovat dál,“ dodal Michal. „Nevyřešili jsme přece ještě všechny hádanky v souvislosti s tou zprávou na desce. A jsem proti tomu, abychom to nechali být. Je přece otevřená celá řada otázek, na něž bych rád našel odpověď.“

„Já taky,“ zdůraznila Betty. „Ale o tom bychom si měli promluvit až v klidu. Dnes už je stejně příliš pozdě na to, abychom ještě něco podnikali. Takže máme dost času.“

Michal neodporoval a brzy nato dorazili k hotelu T. Rex, v němž byla Betty ubytována. Byl to největší a pravděpodobně i nejdražší hotel ve městě, ale ani nádherné vnitřní vybavení nemohlo zakrýt, že

byl postaven především z prefabrikátů. Většina stěn budila dojem, že by je bylo možno prorazit rukou. I jinak vypadalo hodně věcí provizorně.

Hotel ostatně nebyl postaven na věky. Naopak. Nikdo nevěděl, jak dlouho ještě Henderson vůbec bude existovat. DINOLAND se totiž neustále rozrůstal. Za pár let ony postupující časové skoky pohltí i toto malé městečko. Takže se tady do té doby hledělo vyinkasovat co nejvíc a investovat co nejméně.

„Běž do restaurace napřed,“ požádala ho Betty. „Já si jen odskočím k sobě do pokoje a převléknu se.“ Usmála se na něj, vzala si v recepci klíč a zamířila k výtahu.

Michal se za ní pár vteřin díval, pak se otočil a loudal se k proskleným dveřím, které oddělovaly foyer od restaurace. Pořád ještě nemohl pochopit, jaká náhoda ho svedla dohromady s Betty Sandersovou, ale byl za ni osudu vděčen. Její jméno, název hotelu a číslo jejího pokoje byly vyryté na rohovinové desce, staré miliony let. Přijel sem bez valných nadějí a dozvěděl se, že tady žena takového jména skutečně už několik dní bydlí. A pak jí celou tu bláznivou historku vylíčil. Jak se ani jinak nedalo očekávat, byla značně skeptická, ale přece jen ho vyslechla a nevyhodila ho hned. Nakonec se mu ji dokonce podařilo přesvědčit o tom, že ta písmena skutečně pocházejí z pravěku. Vzala ho s sebou na interview k profesoru Schneiderovi a takhle to dopadlo.

Michalovi se od první chvíle zalíbila. Velice ho přitahovala její sebestota a vnitřní síla. Navíc byla Betty krásná, inteligentní a světem zkušená. Co však bylo ještě důležitější: dobře si s ní rozuměl. Často se mu stávalo, že se ženami, které se mu vzhledem líbily, pak dokázal stěží prohodit pár slov, protože s nimi neměl společné zájmy a tudíž si toho nemohli mnoho říci.

S Betty to bylo docela jinak. Musel si přiznat, že je na nejlepší cestě k tomu, aby se do ní zamiloval.

Rozrušení Borise Cormana v průběhu poslední půlhodiny neopustilo, ba naopak se dokonce ještě vystupňovalo. Zpráva, že do přítomnosti se dostávají kusy pravěku, a že je dokonce zřejmě možné přežít

cestu do minulosti, jej doslova šokovala.

Dosud si vyrobil jen nepatrné množství séra, protože počítal s tím, že ho bude potřebovat pouze pro oblast DINOLANDU. Namísto toho se mu teď náhle otevíraly globální perspektivy.

Zničí najednou všechny dinosaury pravěku!

Nenávist vůči těmto stvůrám, které ho připravily o rodinu, byla přitom tím hlavním hnacím motorem. Kromě toho měl ještě další důvody. Dlouho už bylo známo, že DINOLAND se sice pomalu, ale nepřetržitě rozšiřuje. Vojáci se sice zpočátku pokoušeli udržet tento fakt v tajnosti, ale trvale se to pochopitelně zakrývat nedalo. Při každém časovém skoku zmizela oblast o rozloze několika desítek až stovek čtverečních metrů.

Dinosauri, kteří se takto dostali do přítomnosti, byli pro lidi smrtelným nebezpečím. Kdyby se mu podařilo je v minulosti vyhubit, bylo by toto nebezpečí jednou provždy zažehnáno. Pak by už nikdo z lidí nepadl těm bestiím za oběť. V jeho plánu bylo jistě mnoho nejistých faktorů a rizik. To, co zamýšlel, zavánělo tak trochu časovým paradoxem. Ovšem dinosauri přece nevyhynuli před sto třicet i miliony lety, ale teprve o šedesát pět milionů let později. Kdyby je tedy vyhubil už teď, v době křídové, zasáhl by tím dost podstatně do dějin Země.

Teoreticky tak vznikalo nebezpečí, že tím změní přítomnost. Když dinosauri vyhynou předčasně, stanou se vládnoucím druhem jiná zvířata a vyvine se také docela jiná flóra. Celý ten vývoj také může vést k tomu, že evolucí nikdy nevznikne člověk – nebo naopak, že se objeví mnohem dříve.

Fascinující myšlenka: Co by se stalo, kdyby lidstvu tímto způsobem umožnil evoluční náskok pětasedesáti milionů let? Najde pak, až se vrátí, lidi dávné budoucnosti? Tvory, kteří už dávno vyřešili všechny problémy a dávno už osídlili vesmír?

Nikdo nemůže říci, zda je vůbec časový paradox možný a jak by dopadl. Jestli je ta informace o časovém skoku správná, už dva roky k takovýmto zásahům do minulosti dochází. Mizí přece kus přítomnosti a namísto něj se objevuje kus pravěku. Už teď tedy žijí v minulosti lidé a mění ji každým svým krokem a pohybem ruky.

Čas zřejmě přece jen není tak citlivá záležitost, jak se dosud myslelo. Na druhé straně ovšem... bylo docela možné, že žádný paradox nenastal, protože se všechno skutečně takto událo: To by ovšem znamenalo, že svým plánem minulost změnit nemůže a že by byl k niče-

mu.

Corman o tom už raději ani neuvažoval. Byla to stejně oblast, která byla nad meze chápání lidského mozku. Nezbyvá mu prostě nic jiného než věc vyzkoušet.

Boris Corman našel v telefonním seznamu číslo a vytočil ho. Ozval se telefonní záznamník, ale na to byl zvyklý. Leo Richards nikdy rovnou telefon nezvedal, i když byl doma. Vždy čekal, až se volající ozve. Corman počkal, až dozní nahraný text a až se ozve pípnutí.

„Tady je Corman,“ řekl na pásek. „Musím s vámi mluvit. Pokud posloucháte, zvedněte, prosím, telefon. Jinak mi zavolejte.“

Měl štěstí. Sotva to dořekl, na druhém konci linky se zvedlo sluchátko. „Co se děje?“ ozval se drsný hlas Leo Richardse.

„Jak jste daleko s přípravami?“ zeptal se Corman. „Našel jste cestu, kudy bychom se mohli dostat do DINOLANDU?“

„Ještě na tom dělám,“ odpověděl. Richards. „Ale už mám aspoň nějakou stopu. Byla to sice v podstatě jen náhoda, ale především jsem se setkal s jedním pilotem helikoptéry, co dělá pravidelné hlídkové lety. Ten člověk je mi zavázán a myslím, že nám dá potřebné informace.“

„Dobrá,“ řekl Corman spokojeně. „Ale je tu ještě něco. Jak asi víte, DINOLAND se rozrůstá. Prý se dá dokonce předem propočítat, kde se to stane. Musím alespoň přibližně vědět, kde se to má stát příště. Mohl byste mi obstarat tuto informaci?“

„Jestli takové výpočty jsou, tak mi to ten chlapík prozradí. Právě piloti to musí vědět, aby se omylem nedostali příliš blízko ohrožených zón.“ Richards se krátce odmlčel. „Ale proč to chcete vědět?“

„Chtěl bych to vidět,“ zalhal Corman. „A to zblízka, nejen daleko hledem.“

„Vy jste se zbláznil,“ řekl Richards. „Ale to je vaše věc, pokud platíte.“

„Zaplatím, na to se spolehněte. V hotovosti a předem, jak jsme se dohodli. Co myslíte, kolik času budete potřebovat?“

„To záleží na vás. Pro mě za mě můžeme začít co nejdříve.“

„To je ideální. Šlo by to už zítra?“

Richards s odpovědí krátce zaváhal. „To je trošku moc brzy,“ řekl pak. „Musím udělat spoustu příprav. Pozítří by mi bylo milejší. Takováhle akce se nesmí uspěchat. Souhlasíte?“

„V pořádku, pozítří,“ potvrdil Corman. „Zítra vám ještě jednou za-

volám, abychom dohodli poslední podrobnosti. Takže zatím.“

Zavěsil sluchátko a opřel se v křesle. Ten nápad, obrátit se na Richardse, se opravdu vyplatil. Dlouho hledal takového člověka, a když ho našel, přece jen zaváhal.

Richards byl dobrodruh, který byl prý za peníze ochoten udělat cokoliv. Pracoval jako tělesný strážce politiků, filmových hvězd i es podsvětí, byl hledačem pokladů, žoldákem a zabijákem, podnikal expedice do nejnebezpečnějších a nejneshodnějších končin země. V různých zemích byl stíhán.

Prostě člověk, který nebyl Cormanovi zrovna sympatický a s nímž by se ochotně nedal do spolku. Jenže Corman si byl od počátku vědom toho, že sám nemá šanci dostat se do DINOLANDU. Byl vědec, ne druhý Indiana Jones. Potřeboval tedy někoho, jako je Richards.

Stačilo by samozřejmě otevřít lahvičku se sérem jen někde poblíž pravěké džungle. Preparát byl tak koncentrovaný, a šířil se tak dobře, že ani vzdálenost několika desítek mil by nebyla problémem.

Nenávist zbavila Borise Cormanu schopnosti uvažovat reálně. Docela se zapletl do labyrintu svých šílených představ. Nešlo mu o rozum a o praktické úvahy, nýbrž jen o to, aby se pomstil za smrt své rodiny nepříteli všech lidí.

A tomuto nepříteli se chtěl postavit tváří v tvář, až mu zasadí odvetnou ránu, až přivodí jeho zánik.

Takto Corman uvažoval dříve. A teď tyto úvahy začaly krystalizovat. Teď už nešlo jen o to, sérum někde rozlít. Aby se dostal do minulosti, musí proniknout do bezpečnostní zóny kolem DINOLANDU. A Richards byl ten pravý, kdo ho tam dostane.

Byl tady ještě jeden důvod, který pohnul Cormanu k tomu, aby se obrátil právě na něj. Richards si totiž v životě už vydělal dost peněz, aby nemusel přijímat každou nabídku, kterou dostal. Měl ovšem jednu slabost, která ho přímo předurčovala pro tento úkol: Leo Richards byl fanatickým lovcem. Na celé zeměkouli takřka neexistoval druh zvířete, které by alespoň jednou neulovil a jehož exemplář by neměl ve své sbírce trofejí.

Dinosaurius mu v ní jistě chyběl a právě na to ho Corman nalákal. Tvrdil, že on sám chce do DINOLANDU vniknout především ze zvědavosti a z vědeckého zájmu a Richards si zatím může ulovit dinosaura. Lovec souhlasil tak rychle, že Corman tušil, že si sám s takovým nápadem už pohrával.

Corman vstal. Ohlásil, že je nemocen a toho dne vlastně ani nechtěl jít do práce, aby mohl v klidu zkoumat doma. Jak se ovšem ukázalo, sérum působilo, i když mělo menší vedlejší účinky, které však byly nepodstatné. Musí ale této látky vyrobit ještě větší množství, aby ji mohl rozptýlit na rozsáhlejší ploše.

Většina složek séra byly samy o sobě naprosto neškodné látky, které byly běžně k dostání. Některé příměsi však mohl získat pouze v laboratoři Biochemics, ve výzkumném ústavu, v němž pracoval. Krádež bude jistě jednou odhalena, jenže to může trvat celé dny nebo spíše týdny, a proto se tím teď nemusel zatěžovat.

„Je to neuvěřitelné,“ zašeptal profesor Sondstrup takřka zamyšleně, zatímco přecházel sem a tam kolem nehybné ležícího Seismosaura. „Třicet devět metrů. A chybějící kus ocasu mohl měřit další dva metry, možná víc.“ Patrně před sebou skutečně máme exemplář největšího živočišného druhu, který kdy na zemi žil.“

Když donutili Seismosaura světelnými signály, aby změnil směr útěku, gigant se pohyboval ještě několik minut a odvalil se ještě dobrou čtvrt míli dál, aniž by ovšem někomu ublížil. Přitom neustále zpomaloval, dokud uspávací prostředek plně nezapůsobil.

Zemětřas ještě jednou dokázal, že mu jeho jméno patří právem. Klesl totiž na kolena, pak se doslova zhroutil a zůstal ležet v bezvědomí. Dávka uspávacího prostředku byla nakonec tak veliká, že by stačila uspat celé stádo slonů.

Teprve poté, co se vojáci ujistili, že ze strany zvířete nehrozí žádné nebezpečí, Sondstrup přistál a přispěchali i další vědci a zvěrolékaři. Důkladně dinosaura prohlédli a především se zajímali o ocas, z něhož Seismosaurus pořád ještě krvácel. Zranění bylo příliš vážné na to, aby krvácení přestalo samo od sebe. A gigant by na ně dříve či později zemřel, kdyby mu nepomohli. Všechny klasické lékařské prostředky zde ovšem selhávaly. V místě, kde byl ocas přeríznut, měřil v průměru přes půl metru. Bylo třeba ho obvázat, což bylo při takové velikosti stejně nemožné jako i jiné formy obinadel nebo něčeho podobného.

Z jediného praktického řešení se Sondstrupovi zvedal žaludek, ale

nakonec fungovalo. Vypálili ránu svářecí pistolí a současně zatavili otevřené tepny a žíly. Sondstrup měl pořád ještě před očima plameny, které olizovaly ránu, a zápach spáleného masa stále ještě visel ve vzduchu. Nebezpečí, že by dinosaurus vykrvácel, bylo už ovšem zahnáno.

Problémy tím ovšem ještě zdaleka vyřešeny nebyly. Nemohli přece nechat dinosaura ležet tady.

„Tohle se nemůže povést,“ poznamenal pilot, který sem Sondstrupa přivezl. Sledovali snahy nadzvednout gigantické zvíře jeřáby na plošinu s podvozky. Bylo to speciální vozidlo určené pro přepravu tanků a podobných těžkých nákladů. V porovnání se Seismosaurem vypadalo směšně jako hračka. „To by se mohli stejně dobře pokusit odvézt slona na nosiči jízdního kola.“

Sondstrup se letmo usmál. „Máte snad lepší návrh, jak odtud to zvíře dostat? Kromě toho je třeba si pospíšet, protože nebude v bezvědomí už dlouho.“

Pilot neodpověděl.

Profesor Sondstrup pozorně sledoval, jak se napínají masivní ocelová lana kolem dinosauřova těla. Zvíře začaly zvedat tři jeřáby. Každý z nich byl opatřen čtyřmi lany. Konstrukce skřípala a praskala, když se lana začala napínat.

Seismosaura se podařilo zvednout sotva o půl metru, když tu se skřípění a praskání změnilo v pronikavé řinčení praskajícího kovu. Masivní kladky, z nichž každá by bez problému mohla uzvednout tank, se zlomily. Konstrukce se s obrovským lomozem zřítila.

Hluk probudil Seismosaura z bezvědomí. Zvíře strašlivě zamručelo a otevřelo oči. Ozvaly se vydešené výkřiky.

Dinosaurus se líně převálil. Byl ještě příliš omámený, než aby cítil bolest po oné krvavé operaci, ale dlouho v takovém stavu nezůstane.

„Zpátky!“ zařval Sondstrup co nejhlasitěji, ale tento povel byl na-prosto zbytečný. Lidé už se stejně dali na zběsilý útěk.

Trvalo několik minut, než se Seismosaurus vzpamatoval natolik, že se dokázal těžkopádně vzpřímit. Zakýval hlavou a několik vteřin se tupě rozhlížel kolem. Pak pomalu odkráčel směrem k džungli, ležící několik mil odsud. Hlad a žízeň ho zřejmě instinktivně vedly do jeho přirozeného prostředí.

Profesor Sondstrup si oddychl a hřbetem dlaně si otřel pot z čela.

„Ode dneška máme asi v DINOLANDU o senzaci víc,“ řekl a ne-

byl si jist, jestli z jeho hlasu zazněla spíš úleva nebo obavy.

Michal se v restauraci posadil k jednomu ze tří volných stolů. Netrvalo dlouho a objevila se Betty. Oblékla si volné květované šaty, které jí ohromně slušely. Několik mužů ji sledovalo obdivnými pohledy, když procházela místností.

„Ted’ už se cítím líp,“ řekla, když se posadila naproti.

Michal by se raději také převlékl. Celý den bylo venku vedro, měl propocené šaty. Navíc byl ještě strašně unavený. Minulou noc spal jen krátce v letadle a na své pohovce v kanceláři. Tváře měl vpadlé a pod očima veliké tmavé kruhy. I jeho si hosté přeměřili, když do restaurace vešel. Jenže na rozdíl od Betty dopadlo jejich hodnocení v Michalově případě dost špatně.

„Pořád ještě zůstává nevyřešená otázka, jak budeme pokračovat dál,“ začal rozhovor poté, co si prohlédli jídelní lístek a objednali si. „Po tom, co se stalo, bych se na tebe vůbec nezlobil, kdybys toho chtěla nechat. Ale já chci za každou cenu zjistit zbytek.“

„Já taky, na to můžeš vzít jed,“ řekla Betty. „Nejen čistě ze zvědavosti. Když to takhle dopadlo s tím interview, musím za každou cenu dostat něco zajímavého pro reportáž.“

„Fajn, tak to shrneme,“ řekl Michal. „Nevyřešeny zůstaly především dvě záhady: Kdo mohl vědět, že tu zprávu najdu zrovna já a proč tam tedy psal moje jméno. A kdo je ten Boris Corman, kterého máme zadržet. A co je s tím jeho sérem?“

„Měli bychom se nejdříve zaměřit na Cormana,“ řekla Betty. Ze své redakce jsem se dozvěděla, že Corman přišel před dvěma lety o rodinu, když je náhle napadl Tyrannosaurus z DINOLANDU, který se právě tehdy objevil. Pracoval v Biochemics – v biochemické laboratoři v Reno, která prováděla z pověření profesora Schneidera i výzkumy na dinosaurech. Navrhuji, abychom tam zítra prostě zajeli a promluvili si s ním.“

„A co mu povíme? Nemůžeme mu přece říct, že jsme dostali z praveku pokyn, abychom ho zadrželi.“

Betty se napila vína. „To je docela jednoduché. Já budu tvrdit, že s

ním chci udělat interview pro svou reportáž. Takhle se k němu alespoň dostaneme a budeme si moci udělat první dojem.“

„Ale nemůžeme ho přece celé dny sledovat, abychom zjistili, jestli skutečně něco nechystá.“

Betty pokrčila rameny. „To se uvidí. Napřed tam zajedeme a promluvíme si s ním. Všechno ostatní uvidíme pak.“

„A co...“

„Psst,“ sehnula se nad stůl a přitiskla si ke rtům ukazováček. „Nezlob se, ale po tom všem, co se dnes stalo, si už teď tím nechci dál lámat hlavu. Vlastně jsem nechtěla nic jiného, než na chvíli na celý dnešek zapomenout a neslyšet už nic o dinosaurech, destičkách, zprávách z pravěku ani o ničem, co nějak souvisí s DINOLANDEM. V pořádku?“

„V pořádku,“ odpověděl Michal neochotně. Byl trochu zklamaný, raději by s ní promýšlel plán postupu pro další dny. Měl taky trochu strach z toho, že velice rychle vyčerpají náměty k rozhovoru, když nechají stranou právě ty zážitky, které jej a Betty svedly dohromady.

Přesto respektoval její přání. A pak se stejně ukázalo, že jeho obavy byly zbytečné. Betty se rozpovíдалa o několika velice zajímavých reportážích, ke kterým sbírala materiály. Bavili se o všem možném, aniž by se Michal, byť jen na vteřinu, nudil. Jeho únava jako by byla rázem ta tam.

Pak ještě vyšlo najevo, že ho s Betty spojuje mnohem víc než jen zájem o rohovinovou destičku. Oba měli rádi tutéž hudbu a tentýž druh filmů, na mnoho politických a společenských otázek měli podobné názory.

I když už dávno dojedli, zůstali ještě dlouho sedět a povídali si do té doby, než si uvědomili, že jsou posledními hosty. Aniž by se museli domlouvat, přesunuli se do hotelového baru, aby tam v rozhovoru pokračovali. Michal se už dlouho necítil tak příjemné a uvolněné.

Z baru odešli až dlouho po půlnoci. „Jak se teď dostaneš do motelu?“ zeptala se Betty. „Obávám se, že jsme toho oba vypili moc na to, abychom ještě mohli jet autem.“

„Mohl bych poprosit vrátného, aby mi zavolal taxík,“ odvětil Michal váhavě, „ale myslím, že raději půjdu pěšky. Není to daleko a trochu čerstvého vzduchu mi udělá dobře.“

„To by byla jedna možnost.“ Betty rozpačitě přešlapovala z nohy na nohu. Vypadala v té chvíli jako už trochu odrostlá školačka. „Ale

protože se zítra chceme sejít brzy ráno, mohl bys tady vlastně už rovnou zůstat.“

Chvilí trvalo, než Michal pochopil. „Myslíš...“ nepokračoval dál. Nejednou také znervózněl. Instinktivně doufal, že Betty něco takového řekne, ale vážně s tím nepočítal a pomyšlení na to raději zapudil.

„Jsme dospělí lidé a nikomu do nás nic není,“ řekla pevně Betty. „Kromě toho se mi líbíš a myslím, že ani já ti nejsem lhostejná.“

Michal nebyl schopen odpovědi. Měl pocit, jako by měl najednou sešňěrované hrdlo, a tak jen mlčky přikývl a položil jí ruku kolem pasu. Výtahem spolu vyjeli nahoru.

Betty bydlela v celkem luxusně zařízeném apartmá, ve kterém kromě ložnice a koupelny byl ještě malý obývací pokoj. Byl tady už včera, když novinářku poznal. Když se už dříve divil, že její cestovní výdaje jí umožňují tak komfortní ubytování, vysvětlila mu, že vzhledem k tomu, že pokoj byl rezervován velice narychlo, byl už jediný volný.

Když za sebou zavřel dveře, několik vteřin stáli nehnutě proti sobě a dívali se na sebe. Michal měl pocit, že Betty je stejně nejistá jako on, ačkoliv to oba chtěli. Přemohl rozpaky jako první, přistoupil k ní o krok a sevřel ji do náruče. Jejich rty se setkaly k prvnímu něžnému polibku, který se záhy změnil ve vášnivý.

Michal cítil tvary jejího horkého těla, které se k němu vinulo a jeho vzrušení rostlo. Něžně ji políbil na ucho a pak mu rty sjely na její bradu a krk. Dychtivě do sebe vpíjel vůni její pokožky.

Zaklonila hlavu dozadu a tiše zasténala. Prsty mu zajela na hrud' a začala mu rozepínat košili. I on jí zajel rukou výš po zádech, nahmatal zip šatů a stáhl ho dolů. Odhrnula si rukávy z ramenou. Šaty se z ní svezly na zem.

Pod nimi měla pouze malé bílé kalhotky. Pohled na štíhlé, téměř nahé tělo Michalovo vzrušení ještě více vystupňoval. Zatímco mu rozepnula košili a stáhla mu ji z těla, hladil ji po pevných prsech a cítil, jak jí pod dotyky jeho prstů ztvrdly prsní bradavky.

Rty se opět setkaly ve vášnivém a dlouhém polibku. Michal pomalu klesal do pokleku a pokrýval jí tělo horkými polibky.

„Počkej,“ sykla Betty. Prsty se mu zabořila do vlasů.

Michal neochotně zvedl hlavu. „Co je?“ zeptal se drsným hlasem.

„Pojďme... do ložnice,“ pronesla. Obrátila se a pospíchala ke dveřím do vedlejší místnosti. Michal šel za ní. Když vešel do ložnice, ležela už natažená v malebné póze na dvojposteli. Ale když si k ní

chtěl lehnout, odstrčila jej,

„Ne,“ poprosila. „Měl by ses... nejprve osprchovat.“

Její slova ho trochu uzemnila, ale uznal, že má pravdu. Už přes třicet hodin měl na sobě tytéž šaty a mezitím se pořádně zpotil, takže asi hrozně páchl.

Přesto mu pomyšlení, že by tu teď měl nechat Betty samotnou a odejít do koupelny, připadlo vyložené absurdní. Naštěstí ho napadl způsob, jak situaci zachránit.

„Nechceš jít se mnou?“ navrhl. „Společné sprchování může být vzrušující. Mohli bychom se navzájem namydlit a pak.“

„Ne,“ vpadla mu do řeči, „nevykládej si to špatně. Ráda bych, ale... mám s tím – abych tak řekla – dost špatné zkušenosti.“

„Oukej.“ Michal si uvědomil, že teď je ta nejméně vhodná chvíle, aby na ni naléhal s dalšími otázkami. „Hned jsem zpátky. Neuteč.“

„To víš, že ne.“ Ještě jednou ho políbila a usmála se na něj.

Michal odešel do koupelny, svlékl ze sebe zbytek šatů a stoupl si pod sprchu. Pospíchal s namydlením, spláchl mýdlo a rychle se osušil. Nakonec si z rozpustilosti uvázal kolem beder ručník a plný touhy a nadšení se vrátil do ložnice.

V koupelně nebyl déle než dvě minuty, ale pohled, který se mu naskytl, byl jako ledová sprcha. Betty ležela na boku schoulená na příkrývce a měla zavřené oči. Rovnoměrně a klidně oddychovala.

Ne, pomyslel si Michal. To snad ne!

„Betty?“ Zavolal její jméno velice tiše a hned vzápětí silněji. Nereagovala na to. Nebylo pochyb, že skutečně tvrdě usnula.

Michalovi se chtělo zklamáním křičet. Věděl, že by teď nemělo smysl ji budit. Kouzlo chvíle zmizelo a on se na Betty ani nemohl zlobit. Pravděpodobně jí bude samotné ráno trapné, že se to stalo.

Opatrně přes ni přetáhl příkrývku, pak zhasl světlo a lehl si na volnou postel vedle ní. Najednou necítil únavu. Dlouho ležel a rezignovaně zíral do stropu.

„Takže příští víkend. Ahoj.“ řekl Jeffrey Holder a zavěsil sluchátko. Telefonoval z jednoho baru v Hendersonu. Telefonní automat byl

na chodbičce, která vedla k toaletám. Z výčepu sem doléhala hudba a tlumené hlasy. Po službě sem, do téhle špeluňky, chodilo na drink mnoho vojáků a dalších zaměstnanců armádních jednotek umístěných v okolí DINOLANDU.

Právě po takovém dni jako dnes bylo rozptýlení zvlášť třeba.

„Telefonát s přítelkyní v Los Angeles?“ zaslechl Holder přímo za sebou hlas, který znal až příliš dobře. Ačkoliv ho slyšel poprvé před pouhými dvěma dny, nikdy na něj nezapomene. Po zádech mu přejel mráz. Rázem se otočil.

„Vy!“ vydechl. „Odkud to víte?“

„Vím toho na vás moc,“ odvětil štíhlý plavovlasý muž, jemuž se přes levou polovinu tváře táhla od čela až téměř k bradě dlouhá jizva. Holder ho ani neslyšel přijít. „Víc, než si možná myslíte. Je vždycky dobré vědět něco o lidech, kteří jsou člověku zavázání. Jinak by mohli přijít na bláznivý nápad, že své dluhy nesplatí.“

Dluhy, pomyslel si Holder a třásl se potlačovaným vztekem. Víc jeho život pro toho neznámého patrně nebyl. Byly to teprve necelé dva dny, co ho ten člověk zachránil ze smrtelného nebezpečí. Ale od samého počátku dával nade vší pochybnost najevo, že za to očekává odměnu, která nebude spočívat v penězích.

Holder se rychle ohlédl. Byli v chodbičce sami. Byl voják a vycvičený pro boj zblízka a přece bylo na tom příšerně sebejistém neznámém člověku něco, co mu nahánělo strach.

„Co po mně chcete?“ zeptal se. „Nedám se vydírat. Zachránil jste mě a za to jsem vám vděčný, i když jste byl v zakázaném pásmu. Jestli chcete peníze, jsem také ochoten vám v rámci svých omezených možností něco zaplatit, ale přestaňte si už konečně hrát na tajnůstkáře a řekněte, co chcete. Nebo zmizte!“

Muž se chladně usmál. „Nepodal jste o mém zásahu zprávu, ale tvrdil jste, že jste Deinonycha zabil sám,“ řekl. „To od vás bylo moc chytré. Mluvme o jisté protislužbě za to, že jsem vám zachránil život. Už zase létáte?“

V podstatě to nebyla otázka, nýbrž konstatování. Holder přesto přikývl. V duchu se ptal, odkud ten člověk všechny ty informace má. Každou vteřinu mu ten chlap připadal odpornější.

„Okamžik, kdy můžete vyrovnat svůj dluh, přišel rychleji, než jsem sám očekával,“ pokračoval jeho protějšek. „Uvidíte, že mé požadavky jsou dost skromné. Jako hlídkový pilot dostáváte informace o veške-

rých časových skocích, které nastanou. Chci od vás přesné údaje o dalším skoku. Přesnou dobu, místo a – pokud je to možné předem vypočíst – i očekávanou sílu.“

Holder na neznámého nevěřičně zíral. „To... to snad není pravda,“ vyrazil ze sebe. „Víte vy vůbec, co po mně chcete? Tyhle informace podléhají nejvyššímu stupni utajení. Kdyby se někdo dozvěděl, že jsem vám je poskytl, může mě to stát podstatně víc, než jenom místo.“

„Pořád líp než přijít o život,“ odpověděl muž nevzrušeně. „Protože ten jsem vám zachránil. A už jsem vám řekl, že to není zadarmo. To ostatně nejsou všechny mé požadavky. Potřebuji dále ještě údaje o případných hlídkových letech v příslušných časech v oblasti časového skoku.“

„Vy... vy jste se zbláznil,“ vydechl Holder. „Musel jste se dočista zbláznit, jestli si myslíte, že se k něčemu takovému propůjčím. Varuju vás, nepřehánějte to. Stačí jen, abych nahlas zavolal a dal vás zatknout. Je tady vedle dost mých kamarádů.“

„Byl byste mrtev dřív, než byste ze sebe vydal první hlásku,“ odvětil neznámý muž s bohorovným klidem. Zdánlivě naprosto uvolněně se opřel o stěnu chodby. Ruce měl zabořené v kapsách kožené bundy. „A spolehněte se na to, že nikdy nevyhrožuju naprázdno.“

Způsob, jakým to řekl, především ale naléhavý výraz jeho očí, způsobily, že Holder ani na okamžik nezapochyboval, že je to pravda.

Copak byl opravdu zachráněn před jistou smrtí ve spárech Deionycha jen proto, aby se stal obětí tohoto psychopata?

Holder si už ovšem ani nebyl jist, jestli je ten jeho neznámý zachránce opravdu blázen. Byl nebezpečný, o tom nebylo pochyb, ale jinak se zdálo, že naprosto přesně ví, co chce a vypadalo to, že je odhodlán k dosažení svých cílů necouvnout před ničím.

Jenže co mohlo být jeho cílem? Chtěl-li získat informace o příštím časovém skoku a o hlídkových letech poblíž těch oblastí, znamenalo to, že se chce tajně dostat do DINOLANDU. Tomu nasvědčoval i jeho nepovolený pobyt v zakázaném pásmu předevčírem...

Neustále byly registrovány pokusy proniknout do džungle. Zejména na počátku, když ještě nebyla zavedena potřebná bezpečnostní opatření a vybudovány kontrolní mechanismy. Jak ukázala i hromadná turistika v této oblasti, pravěk a především dinosauři spoustu lidí velmi fascinovali. Mnozí lidé se patrně ani nelekali nebezpečí, jen aby pár z těch obřích ještěřů zahlédli zblízka. Několik mil od Hendersonu

byla dokonce založena malá osada jakýchsi bláznů, kteří vytvořili sek-
tu a v časových skocích viděli boží znamení.

Takový fanatismus byl spíše výjimečným jevem a Holder neměl
dojem, že by jeho zachránce měl něco společného s těmi hlupáky.
Spíš vypadal na drsného dobrodruha, který za peníze plnil různé ne-
bezpečné úkoly.

Bylo jistě mnoho lidí, kteří by byli ochotni zaplatit pořádné sumy
peněz za to, aby se dostali do DINOLANDU. Možná ten člověk pra-
cuje pro nějakého unuděného milionáře, který hledal, čím by se roz-
ptýlil a nechtěl se vystavit riziku, že se dostane do oblasti časového
skoku. Tím by se všechno vysvětlilo.

„Vy se chcete dostat do DINOLANDU,“ řekl Holder rovnou.

Jeho protějšek ani nehnul brvou. „Do toho vám nic není,“ odsekl.
„Kdy mi můžete dát ty informace?“

Dveře do výčepu se otevřely. Do chodbičky vešel Dean Platter,
další voják. Holder ho zběžně znal, ačkoliv Platter byl u pozemních
jednotek.

„Ahoj, Jeffe.“ Platter zvedl ruku na pozdrav. Byl už mírně podnapi-
lý. „Jak se máš?“

Holder byl chvíli v pokušení požádat ho o pomoc, ale záhy tu myš-
lenku zapudil. Jeho instinkt mu říkal, že ani ve dvou by proti tomu
neznámému nic nesvedli. Mimo jiné i proto, že Platter už nebyl docela
střízlivý. Proto přikývl a přinutil se k úsměvu.

„Všechno v pořádku.“

„Dobře. Ještě se uvidíme.“ Platter kolem nich prošel a zamířil ke
dveřím toalet, za nimiž pak zmizel.

„To bylo velice rozumné,“ řekl neznámý. „Ani jeden z nás přece
nechce malér. Takže, kdy dostanu ty informace?“

„Nikdy, to už jsem přece řekl,“ odsekl Holder rozčileně. Právě ten
neotřesitelný klid jeho protějšku ho přiváděl k zuřivosti. „Nechci kvůli
vám přijít o místo a riskovat soudní stíhání.“

Muž zakýval hlavou. „Případá mi, že jste pořád ještě nepochopil
pravidla hry. Neprosím vás, ale vyzývám. A když něco chci, neznám
hranic. Pomyslete na svou přítelkyni v Los Angeles. Mary je určitě
moc hezká holka. Jistě nechcete, aby se jí něco stalo!“

„Toho... toho se neodvážíte!“ vydechl Holder s přeskakujícím hla-
sem. Zmocnilo se ho zděšení.

„Už jsem vám řekl, že neznám hranic. Jestli se projevíte natolik

nevděčný a odmítnete mi prokázat laskavost poté, co jsem vám zachránil život, budu bohužel muset sáhnout i k takovým opatřením. A věřte mi, že by vůbec nepomohlo, kdybyste svou přítelkyni někde ukryl. Mám možnosti, jak najít kohokoliv. Raději si ještě jednou pomyslete, co uděláte. Takže kdy mi můžete dodat ty informace?“

„Zítřa,“ zašeptal Holder zděšeně. Miloval Mary už téměř rok, ačkoliv byli od sebe tak daleko. Už dokonce oba uvažovali o svatbě. Nesmí se jí nic přihodit, i kdyby ho to mělo stát kariéru. „A nedozví se o tom nikdo?“

„Ode mne určitě ne. Ale varuju vás. Ať vás ani nenapadne podstrčit mi nesprávné informace. Mám přátele, a kdyby se se mnou něco stalo, kdybych například v tom časovém skoku zmizel, znamenalo by to rozsudek smrti pro vaši přítelkyni.“

„Ale... co kdyby se vám opravdu stalo něco, s čím nebudu mít nic společného?“ zeptal se smrtelně bledý Holder.

Nedostal odpověď: neznámý se jen chladně pousmál, sáhl si do náplní kapsy bundy a vytáhl z ní lístek, který mu podal. „Zítřa očekávám ty informace. Můžete mi zavolat na tohle číslo. A nemusíte ho dávat prověřovat, není samozřejmě moje vlastní.“ Poklepal na rozloučenou Holderovi přátelsky na rameno, otočil se a zmizel ve dveřích výčepu.

„Zatracený parchant!“ zašeptal Jeffrey Holder, když muž zmizel. „Doufám, že tě vezme d'as!“

Uvědomil si ovšem, že kvůli Mary nemůže než doufat, že se tomu neznámému jeho záměr podaří. Byla to skutečně zapeklitá situace, do níž se dostal.

Federální dálnice 95 se táhla pouští jako rovná čára na severozápad. Na mapě opisovala četné zatáčky a lomy, což bylo ovšem patrné jedině díky zmenšenému měřítku. Když se po ní jelo, byly zatáčky a oblouky natolik dlouhé, že je člověk takřka nevnímal.

Slunce se na sytém modrém nebi tetelilo jako rozžhavený míč. Na obloze nebylo jediného obláčku, který by sliboval stín v panujícím žáru. Z asfaltu sálalo vedro a všechno, co leželo dále než na půl míle, se v horkém vzduchu vlnilo.

Betty seděla mlčky za volantem svého Roveru. Celé dopoledne toho mnoho nenamluvila. Stejně jako Michal.

Především se vyhýbali zmínce o minulé noci. Jak se ani nedalo jinak čekat, bylo jí to velice trapné.

Pořád vrhala k Michalovi kradmé pohledy. Bylo to zvláštní. Ačkoliv po Betty toužil přinejmenším tolik, jako minulou noc, byl teď skoro rád, že se spolu nevyspali. Byli oba unavení a navíc i opilí, takže přes povznesenou náladu by to patrně skončilo zklamáním. Rozhodně by to nebyl vzrušující zážitek.

Takto měli všechno teprve před sebou. Michal byl přesvědčen, že k tomu dojde. Nevěřil, že by s ním Betty chtěla jít do postele jen díky momentální náladě vyvolané alkoholem a že by toho potom litovala. A kdyby to tak bylo, pak bylo tím lépe, že k ničemu nedošlo.

Jeli už několik hodin. U malého městečka jménem Fernley zahnuli na slavnou Interstate 80, která protíná napříč celou Ameriku a vede z New Yorku až do San Franciska. Za necelou půlhodinu dorazili na předměstí Rena. Betty sjela z dálnice do středu města, ale i tak potřebovali ještě celou hodinu, během níž se museli několikrát ptát, než dorazili k Biochemics, k výzkumnému ústavu, v němž pracoval Corman.

Tam je čekalo zklamání, protože když se zeptali na Cormana, dozvěděli se, že je toho dne nemocen.

„Tak to ho musíme navštívit doma,“ řekla Betty. „Pokud není opravdu vážně nemocen, mohlo by to být dokonce i lepší. Několikrát jsem se už přesvědčila, že s lidmi se v jejich soukromí dá hovořit mnohem lépe, než když je člověk vyruší v práci.“

Zatímco Michal před odjezdem zatelefonoval Stevu Gardnerovi, kterého už mezitím také propustili na svobodu a svatosvatě přísahal, že nic o desce nevyzradil, Betty hovořila ještě jednou s Bredhamem a pro jistotu si zapsala Cormanovu soukromou adresu.

„Něco se mi tady nelíbí,“ zamumlal Michal, když se konečně dostali k domu. Stál poslední v úzké slepé uličce na okraji města, oddělený od ostatních domů několika nezastavěnými pozemky. Dům obklopoval vysoký, neudržovaný živý plot a za ním bylo vidět zpustlou zahradu.

„Jak to?“ zeptala se Betty. „Jenom proto, že se nestará o zahradu?“

„Ten člověk je uznávaným profesorem a vydělává tolik, že plat zahradníka by pro něj mohl být maličkostí. Lidi jeho společenské vrstvy

si většinou velice potrpí na vnější zdání. Ale tohle je obydlí člověka, kterému je všechno kolem fuk. Všechno to tady vypadá tak zpustlé.“

„Corman ztratil celou rodinu,“ připomněla Betty.

„To právě mám na mysli. Všechno to tady vypadá, jako by se z toho šoku nevzpamatoval. Je to nějaké...“ Michal pokrčil rameny. „No nepůsobí to zrovna dojmem, že by si Corman začal od základů budovat nový život. Nevím, jestli chápeš, co tím myslím.“

„Myslím, že ano,“ Betty přikývla. „Ale pokud budeme postávat tady venku, asi to nezjistíme. Pojd’.“

Odsunuli jen opřenu zahradní branku stranou a po úzké, plevelem zarostlé cestičce se blížili k domu. Zblízka vypadala zahrada ještě zpustlejší. Všechno to tady působilo dojmem neobydlenosti, takže Michal už myslel, že adresa možná neplatí a Corman se dávno odstěhoval.

Betty zazvonila. Domovní dveře se vzápětí otevřely, ale bezpečnostní řetízek zůstal pořád zavěšený. Ve škvíře se objevil vyzábělý, propadlý obličej a nedůvěřivé oči.

„Co chcete?“ zeptal se muž nevrle.

„Jsem Betty Sandersová z časopisu TIME–LIFE,“ představila se novinářka a ukázala mu novinářský průkaz. „Rádi bychom vám položili pár otázek.“

„O čem?“

„Proč nás nepustíte dovnitř, nebo alespoň neotevřete dveře? Není to zrovna příjemné rozmlouvat takhle přes škvíru ve dveřích.“

Corman na chvíli zaváhal, pak řetízek sundal a otevřel dveře. Pohled na něj Betty vyděsil. Ráno si nechala faxem poslat kopie několika článků o neštěstí, které vedlo ke smrti jeho ženy a dcery. Byly u nich i jeho fotografie z doby před tou hroznou událostí. A ačkoliv kopie byly dost nekvalitní, přece jen byla patrná změna, která se s Cormanem za poslední dva roky udala.

Byl vyhublý a vypadal o celé desítky let starší. Tmavé vlasy z fotografií byly teď docela šedivé. V očích měl podivný lesk, který Betty nedokázala identifikovat, který ji ovšem dost znepokojoval.

„No tak?“ zeptal se Corman. „O čem se mhou chcete mluvit? Nemám moc času.“

„Řekli nám, že jste nemocen.“

„To je pravda, ale pochybuji, že jste přišli kvůli tomu.“

„Ne.“ Betty si odkašlala. „Měla bych pár otázek k vaší práci v Bio-

chemics. Víte, píší reportáž o DINOLANDU a vy vedete výzkumy, které s tím sou...”

„O tom nemohu mluvit,“ vpadl jí Corman do řeči. „Ty výzkumy jsou tajné.“

„Mně nejde o tajné výzkumy,“ opravila ho Betty. „Už jsem hovořila s profesorem Schneiderem a chtěla bych tu reportáž jen doplnit. Jde mi o to, připomenout lidem, že DINOLAND není jen jakási turistická atrakce, ale že představuje veliké nebezpečí. Pracujete na projektu, ačkoliv jste vinou pravěkého dinosaura utrpěl hroznou ztrátu... chtěla bych přispět k tomu, aby mrtví neupadli v zapomnění.“

„Nemohu vám pomoci,“ trval na svém Corman. Najednou vypadal nervózně a pohled mu ještě více těkal. „A nechci hovořit ani o své rodině, ani o práci. Prosím vás, jděte pryč.“

Betty si uvědomila, že se jí nepodaří ho přesvědčit, současně se ovšem utvrdila v domněnce, že Corman něco tají. Jeho chování nebylo normální. Zbývaly jí už jediné dvě možnosti: buď všeho nechat a odejít, nebo vsadit všechno na jednu kartu a střelit naslepo. Vrhla tázavý pohled na Michala. Ten okamžitě pochopil, nač myslí, a takřka neznametelně přikývl. „Tak mi řekněte jedno,“ vyzvala Cormana. „Co je s tím sérem pro DINOLAND?“

Boris Corman sebou trhl jako přistižený zloděj a už jen tím prozradil víc, než by mohl slovy.

„Jaké... sérum?“ zeptal se a vzápětí, pochopil, že už nemá smysl se přetvařovat. Jeho nejistota se změnila v agresivitu. „Tak už konečně vypadněte!“ vykřikl vztekle. „Nemám vám co říct. Jestli nezmizíte z mého pozemku, za volám policii.“

Vystrčil je ven a přibouchl dveře. Současně bylo slyšet, jak zastrčil bezpečnostní řetízek. Betty ustoupila o krok dozadu a pokrčila rameny.

„Takže to bylo plácnutí do vody,“ podotkl Michal.

„Tak bych to neviděla,“ namítla Betty. „Myslím, žeš měl předtím pravdu. Corman se do dneška nevyrovnal se smrtí své rodiny a nenašel cestu k novému životu. Něco tají a soudě podle jeho reakce, je to cosi nezákonného.“

„Taky bych řekl.“ Michal přikývl. „Ale co? A co uděláme teď?“

„Počkáme,“ řekla Betty se zlým úsměvem. „Ale tak, aby nás neviděl. Pojd', budeme předstírat, že jdeme pryč. Ať už má za lubem cokoliv, udělá to velice brzy.“

„Jak jsi na to přišla?“

„Hned ze dvou důvodů,“ odpověděla Betty, zatímco odcházeli od domu. „Jednak je tady ta rohovinová destička. Ať už do ní tu zprávu vyryl kdokoliv, věděl, že ji najdeš a také dost přesně kdy, protože bydlím v hotelu T. Rex teprve pár dní. A protože jsme byli výslovně dovedeni na Cormanovu stopu, bude to zároveň přibližný čas jeho záměru.“

„To zní docela logicky. A ten druhý důvod?“

„Ten mi poskytl Corman sám. Ten člověk je rozrušený a úplně mimo. Kdyby to byl jeho normální stav, byl by opravdu nemocný, ovšem psychicky, a to by jistě bylo nápadné i ostatním. A nemyslím si, že by ho nechali pracovat v tak odpovědné funkci.“ Zavrtěla energicky hlavou. „Mám spíš dojem, jako bychom ho vyrušili z něčeho důležitého.“

Došli k autu. Betty otevřela dveře. „Nastup. Odjedeme o kousek dál a budeme dům sledovat z dálky. Jsem si jista, že už brzy se něco stane.“

Klid! umiňoval si Boris Corman a zápasil s panikou, která se ho zmocňovala. Srdce mu divoce bušilo. Musel se opřít o stěnu a několikrát se zhluboka nadechnout. Trásl se mu ruce.

Marně se pokoušel namluvit si, že to všechno byla pouhá náhoda. Té novinářce šlo patrně jen o nějakou senzaci a její otázka o séru se patrně vztahovala k něčemu docela jinému než k jeho jedu. Určitě se předtím informovala a dozvěděla se, že u Biochemics pracuje na čemsi podobném.

Biologická rovnováha pravěkého pralesa byla přemístěním do přítomnosti značně narušena. Právě v oblastech zasažených časovým skokem se z jistých důvodů zdržovalo vždy neobvyklé množství dinosaurů, kteří teď žili na poměrně malé ploše. Některé druhy se také velmi rychle množily, protože do přítomnosti se nedostal dostatek jejich přirozených nepřátel. To se týkalo především – ve srovnání s pravěkými obry – relativně malých, ale mimořádně dravých a nebezpečných Deinonychů.

Dvě možnosti, jak zpomalit jejich příliš rychlé rozmnožování, spočívaly v tom, že se pořádaly pravidelné hony na tato zvířata a že se prováděl jejich odstřel, nebo se zabráňovalo jejich množení genetickými prostředky. Laboratoř Biochemics tedy dostala úkol bádat tímto směrem a Corman byl vedoucím příslušných experimentů.

Novinářka měla na mysli určitě toto sérum, na němž oficiálně pracoval už nějakou dobu. Nikdo nemohl tušit, že poznatky, které získal, využil k tomu, aby tajně vyrobil jed, který rozmnožování dinosaurů nejen zpomalil, ale docela znemožnil, takže zvířata byla odsouzena k vymření.

Ta otázka mohla být míněna jen takto. Určitě.

Stejně tomu nevěřil.

Bylo docela lhostejné, jaké logické argumenty ho napadaly.

Podvědomě tušil, že novinářka ví, nebo alespoň tuší, víc, než přiznala a tato obava neustále podněcovala jeho paniku. Nic už se teď nesmí zhatit. Zejména teď ne, když už mu k cíli zbývá jen krůček.

Že by to byla skutečně jen náhoda, že novinářka přišla právě teď, že se tady pokoušela čmukat a vyptávat se ho? Možná, že teď už měla konkrétnější podezření a zamířila na policii.

Corman si uvědomil, že je na nejlepší cestě k paranoie. Co by se mohlo stát? Věděl, že jeho sérum účinkuje. Dokonce ještě lépe, než očekával. Tři Compsognathové před několika hodinami zemřeli. Během minulé noci a dnes se mu také podařilo vyrobit dostatečné množství séra.

Protože se šířilo mimořádně rychle a účinkovalo i v minimálních dávkách, stačilo by dvacet litrů docela jistě k tomu, aby vytvořilo jedovatý mrak, který by se vznesl do atmosféry a zamořil celou Ameriku.

Sérum, které vyvinul, se zpočátku rozptýlí jako plyn, ale speciálně vypěstovaný gen, který tvořil jeho hlavní součást, se naváže jako parazit na molekulové řetězce pevných látek, především na molekuly vody. Takto se dostane i na ostatní kontinenty a nakonec do celého světa. Přesně tak, jak si to představoval.

Množství, které dosud vyrobil, stačilo, takže ho už vlastně nic nedrželo. Někdy v průběhu následujících čtyřiaadvaceti hodin jistě nastane časový skok. Záleží tedy jen na tom, jak rychle se Richardsovi podaří obstarat potřebné informace. Ještě včera v noci mu ten člověk volal a sdělil mu, že pilot mu je dodá během dneška. Takže je v pod-

statě od okamžiku, až budou moci vyrazit, dělily jen hodiny.

Corman odešel do obývacího pokoje, zvedl sluchátko a vytočil Richarsovo číslo. Ozval se jako obvykle záznamníkem. Byl to jeden z jeho zlovyků, že si vždycky nejprve poslechl, kdo s ním chce mluvit a pak se teprve rozhodl odpovědět.

„Tady Corman. Ohlaste se, jestli jste tam,“ naléhal, „je to důležité. Musíme tu akci provést co nejrychleji, nemohu už déle čekat. Zvedněte telefon.“

Richards se nehlásil, takže patrně nebyl doma. Corman čekal, až se po minutě spojení automaticky přerušilo, a pak vztekle zavěsil. Uvažoval několik minut a pak dospěl k rozhodnutí.

Nemělo smysl tady nečinně sedět a jen čekat. Maximálně by se tak vystavoval nebezpečí, že jeho záměr bude zmařen, jestli se ta novinářka a její průvodce vrátí, nebo jestli všechno ohlásí policii.

Proč by měl čekat, než Richards zavolá? Stejně tak dobře může jet rovnou k němu. Nejenom že se tak vyhne nebezpečí, že by byl na poslední chvíli odhalen, ale ušetří ještě navíc spoustu času.

Boris Corman pospíchal do své podzemní laboratoře. Stál tam dvacetilitrový kanystr, který naplnil sérem. Byla to zvláštní hliníková nádoba vyložená sklem a azbestem, vyztužená tvrzenou ocelí a přesto velmi lehká. Víc Corman nepotřeboval. Věděl, že se z téhle výpravy nevrátí. Proč taky? Poslední dva roky žil jen pro tuto chvíli – až otevře uzávěr nádoby a vyhubí všechny dinosaury, kteří měli na svědomí jeho rodinu. Až se to stane, naplní se smysl jeho života.

Pak bude moci klidně zemřít a možná se – pokud existuje život po smrti – setká se svou ženou a dětmi.

To, že jeho dcera Tippy útok Tyrannosaura přežila, pro něj nebylo útěchou. Už dva roky ležela v nemocnici v komatu a lékaři jasně naznačili, že už pro ni není záchrany. Technickými prostředky a umělou výživou sice bylo možné malé bezbranné tělíčko udržovat při životě, ale v podstatě byla Tippy už stejně mrtvá jako její sestřička Sandy. Na svědomí je měli ti prokletí dinosauři.

Borisi Cormanovi stekla po skrání jediná slza, když vzal do ruky kanystr se smrtícím sérem a naposledy odešel ze svého domu.

Trpělivost Betty a Michala nebyla vystavena nijak zvlášť tvrdé zkoušce. Netrvalo to ani hodinu a Boris Corman vyšel ze svého domu. Nesl v ruce středně veliký kanystr, který postavil na sedadlo spolujezdce ve voze zaparkovaném před pozemkem. Pak sám nastoupil a odjel.

Těch dvou, kteří ho sledovali z auta jen asi o sto metrů dál, si nevšiml. Ani se tím směrem nepodíval. Když kolem nich Corman projížděl, Betty s Michalem se na sebe podívali.

„Nač ještě čekáš?“ zeptal se Michal. „Přidej plyn, jinak ho ztratíme!“

Betty zavrtěla hlavou. „Díváš se moc často na detektivky v televizi,“ řekla. „Co bychom získali, kdybychom ho sledovali?“

„Ale... já myslel, že chceme zjistit, co má za lubem. Proč jsme tady jinak čekali?“

„Nemělo by smysl ho pronásledovat. Na frekventované dálnici nebo v provozu uprostřed města bychom za ním možná mohli jet nenápadně, ale v takovéhle klidné obytné čtvrti by si nás hned všiml. To se ani nemusí zvlášť starat o okolí. Ne, místo toho si prohlédneme jeho dům.“

Michal svažtil čelo, ale nevznesl žádnou námitku. Vystoupili a znovu se přiblížili k domku. Než prošli malou brankou, Betty se rychle rozhlédla, aby se ujistila, že je nikdo nesleduje.

„Doufám, že víš, že je to nezákonné?“ zeptal se Michal nervózně. „A potom – není mi jasné, k čemu to bude dobré, když tady budeme čmuchar?“

Betty vzdychla. „Občas mám pocit, jako bys byl veliké dítě.“ Došli k domovním dveřím. Betty vytáhla z kabelky malé pouzderko. Když ho otevřela, objevila se spousta malých háčků. „Kdo říká, že zůstaneme venku?“

„Ty ses zbláznila,“ ujelo Michalovi. „Těch pár hodin ve vězení včera mi stačilo. Nemám vůbec chuť strávit několik let na tak pohostinném místě. Jsem paleontolog a ne lupič. A až doposud jsem si myslel, že ty jsi novinářka.“

„No právě,“ odvětila Betty s úsměvem. „Není to sice zrovna moc fér prostředek, ale když chce být člověk v džobu dobrý a chce něco zjistit, musí sáhnout k neobvyklým prostředkům. Kromě toho se přece něco takového nedá ani označit za zámek. Je to spíš pozvánka pro

vetřelce. Corman ještě může být rád, že nemáme v úmyslu mu něco ukrást.“

Vybrala dva háčky, zasunula je do zámku a trochu jimi zahýbala. Zámek s tichým cvaknutím povolil a dveře se otevřely.

„Tak. Craigh by mohl být na svou žačku hrdý. To... byl jeden kolega. Před několika lety mě naučil, jak se takovéhle zámky odemykají. A teď pojd' dovnitř.“

„Nene, v tom s tebou nejedu,“ zaprotestoval Michal. „Tohle už není hra, to je...“

„Hra?“ Betty se otočila. V očích měla zlost. „Máš pravdu, není to hra a taky nikdy nebyla. Je fajn, že už ti to konečně došlo. Myslel sis, že si hrajeme jen tak pro legraci na detektivy? Tenhle Corman má něco za lubem a bude to asi něco zatraceně nebezpečného, když si někdo dá tu námahu a pošle nám přes celé stovky milionů let varování. Takže nebuď baba a vzchop se.“

Poznala, že její ostrá slova ho zastrašila. Trochu mírnějším hlasem tedy dodala: „Vím, že porušujeme zákon. Ale možná tím zabráníme mnohem většímu zločinu.“

„Nevím,“ Michal se na ni pochybovačně podíval. „Mně se to nějak nezdá.“

„A myslíš, že mně ano? Není mým koníčkem vloupávat se do cizích domů, ale přece jednáme s nejlepšimi úmysly. Tak pojd', tím dříve s tím budeme hotovi. Nemám chuť tady být, až se Corman vrátí.“

Michal přestal odporovat. Ve spěchu si nejprve udělali přehled o prostorech v domě. V přízemí byl velký obývací pokoj, koupelna, kuchyň a dílna. Všechno vypadalo zanedbaně. Nevládl tady ani nijak zvláštní pořádek, ani se tady neuklízelo. Na nábytku ležela silná vrstva prachu.

Po schodech se dostali do prvního patra. Tady byla ložnice, druhá, větší koupelna a dva dětské pokoje. Kdyby se odhlédlo od toho, že se zde jen zřídkka uklízelo, mohlo by se předpokládat, že je to dům normální rodiny. Corman především v dětských pokojích od neštěstí před dvěma lety patrně vůbec nic nezměnil.

„Nic, co by nám nějak pomohlo,“ konstatoval Michal, když opět sešli do přízemí. Byl pořád ještě nervózní. „Zmizíme odtud.“

„Nejprve se chci ještě podívat do sklepa,“ namítla Betty a zamířila ke dveřím pod schodištěm.

Za nimi se objevilo další schodiště. Vedlo dolů. Ani tady se už

dlouho neuklízelo, přesto ovšem četné otisky bot napovídaly, že tudy Corman často chodil.

Sklep byl celý zařízený a byla v něm překvapivě dobře vybavená laboratoř. Velká vedlejší místnost byla oddělená masivní skleněnou stěnou. Betty se u ní zastavila. „Bože můj,“ zamumlala zděšeně a dívala se na šedo zelená zvířata ležící bez hnutí v koutě.

„Compsognathus. Theropod z pozdní jury,“ poznamenal Michal, aniž by si to uvědomil. „Blízký příbuzný Archaeopteryxe, prvního skutečného ptáka.“ Otevřel skleněné dveře a vešel do vedlejší místnosti. Opatrně se přiblížil ke zvířatům. Nereagovala. Nepohnula se ani když si těsně před nimi dřepł.

„Jsou mrtví,“ řekl Michal. V jeho hlase se ozval vztek. „Čert ví, odkud ten šílenec ta zvířata sehnal.“ Sehnul se, sáhl po jednom z malých dinosaurů a podíval se na něj důkladněji. „Asi je zabil. Podle toho, jak jsou křečovitě pokroucení, to musel být jed, ale s jistotou to tvrdit nemůžu.“

„Podívej se na tohle,“ řekla Betty. Ukázala na jeden z laboratorních stolů. „Jsou to dinosaury?“

Michal přistoupil k ní. „Vejce Compsognathů. Corman tady ta zvířata musel vypěstovat a asi jich zneužil jako pokusných. A to všechno v těchhle podmínkách.“ Rozhořčeně zavrtěl hlavou. „Až tu svini do stanu do rukou...“

„Co asi zkoumal?“ zamumlala Betty.

„Muselo to být něco nebezpečného,“ uvažoval Michal. „Místnost, ve které umístil Compsognathy, je vzduchotěsná a je izolovaná od vnějšího světa. Tohle všechno instalovat muselo stát spoustu peněz a mělo by to smysl jen tehdy, kdyby dělal pokusy s nebezpečnými látkami.“

„Kromě toho musely být nezákonné, protože jinak by je mohl mnohem snaze provádět v laboratořích Biochemics. Když odcházel z domu, měl s sebou kanystr. Zřejmě v něm byl výsledek jeho práce.“

„Tak to jsme ho přece jen měli raději sledovat,“ konstatoval Michal. „Jenomže na to je už teď pozdě. Podle mě jsme už viděli dost. Měli bychom to ohlásit policii. Ať už tady dělal Corman cokoliv, bylo to nezákonné. Ty Compsognathy mohl jedině unést.“

„To je taky ovšem všechno, co zatím víme,“ namítla Betty. „Policii bychom mohli upozornit nanejvýš anonymně. Vždyť jsme sem vnikli nedovoleným způsobem.“ Přistoupila k dalšímu stolu, na němž stály

bizarně tvarované skleněné nádoby a křivule s chemikáliemi. Leželo tam i několik papírů s naškrábanými chemickými vzorci. „Vyznáš se v tom?“

Michal vrhl letmý pohled na poznámky a pak pokrčil rameny. „I když jsem vědec, jako chemik jsem nula. Umím namíchat nanejvýš pár tinktur. Některé z těch sloučenin znám, ale většina z nich mi nic neříká. To by bylo spíš něco pro Steva.“

„Tak mu zavolej,“ vyzvala ho Betty.

Michal na ni vytřeštil oči. „Teď? Odtud? To snad nemyslíš vážně?“

„Ale naprosto vážně,“ odpověděla novinářka. „Mám pocit, že jsme na stopě pořádnému svinstvu a chtěla bych alespoň přibližně vědět, oč vlastně jde.“ Chytila Michala za ramena a vystrčila ho směrem ke schodišti. „Když se místo toho hned obrátíme na policii, vůbec nic se nestane. Možná Cormana obviní z týrání zvířat, ale to taky bude všechno. A co pak povíme my? Že si myslíme, že Corman plánoval něco nezákonného? Vysmáli by se nám. Ne, musíme už předložit konkrétní důkazy.“ Vešli do obývacího pokoje. Betty zvedla telefonní sluchátko a vtiskla ho paleontologovi do ruky. „No tak, zavolej Stevo-vi.“

Michal ještě na chvíli zaváhal, pak rezignoval a začal vytáčet. Gardnerovo číslo znal z paměti.

Celá ta věc se mu pořád nelíbila. Věci se vyvíjely velice spletitě a jemu nezbýval čas, aby si všechno pořádně promyslel, takže teď mu připadalo, že ho Betty doslova zaskočila. Mohl jen doufat, že Betty ví, co dělá.

„Haló?“ ozval se ze sluchátka hlas Steve Gardnera.

„Steve, tady je Michal. Musíš mi prokázat laskavost.“

„Jo?“ Gardnerův hlas nezněl zrovna nadšeně. „Víš, že kvůli té poslední laskavosti mě včera zatkla FBI?“

„To mě mrzí,“ omlouval se Michal. „Bylo to... takové nedorozumění. Se mnou to dopadlo stejně. Ale nakonec nás propustili. Vojáci jen chtěli zabránit tomu, aby se na veřejnost dostala zpráva o té rohovinové destičce.“

„Kde vůbec, Miku, jsi? A co to má znamenat? Hochu, vážně o tebe začínám mít obavy. Určitě ses do něčeho namočil.“

„Ne, do ničeho jsem se nenamočil,“ tvrdil Michal. „Vysvětlím ti to všechno později. Poslyš, mám tady nějaké propočty a chemické vzorce, se kterými si vůbec nevím rady. Možná bys mi mohl říci, co to

znamená.“

Než se Gardner mohl na cokoliv zeptat, nebo něco poznamenat, začal mu Michal číst, co bylo na papíře. Četl pomalu, aby si kolega mohl zapisovat.

„Co si o tom myslíš?“ zeptal se pak.

„Zní to dost zajímavě,“ odvětil Gardner; „Většina z toho jsou jen mezivýsledky nebo nějaké útržky nápadů a tys ani nedodržel jejich pořadí. Všechno se to dá zredukovat na jediný, dost rozsáhlý vzorec. A o co při tom vůbec jde?“

„Přesně to se chci dozvědět od tebe. Nemám tušení. Může to být stejně dobře lék, jako kosmetický přípravek nebo i chemická bojová látka.“

Gardner se rozesmál, ale neznělo to příliš pobaveně.

„Buď jsi přebíral, nebo máš dneska zvlášť veselý den. Fajn, tak já si na to sednu. Ale bude to trvat určitě tak hodinku.“

„To není možné,“ vykřikl Michal. „Tak dlouho nemůžu čekat. Chci vidět jen zhruba, o co jde.“

„No tak dobrá, možná mi bude stačit půlhodinka. Kde tě můžu zastihnout?“

Michal zachytil varovný pohled, který na něj vrhla Betty. Měla zapojený hlasitý odposlech.

„Za půl hodiny se ti sám ozvu,“ odpověděl. „Takže zatím ahoj.“
Zavěsil.

Borису Cormanovi takřka rvalo srdce, že se musel rozloučit s Tippy, protože věděl, že se už nikdy nevrátí. Stav jeho dcery se neměnil, ale to se ostatně dalo očekávat. Lékaři se už vzdali jakýchkoliv nadějí, že by se dívka někdy mohla probrat z katatonického stavu, ale Corman se s tím nedokázal smířit. Bylo tomu teprve pár dní, co na něj dokonce naléhali, aby souhlasil s odpojením přístrojů, které dívku udržovaly při životě. Reagoval na to výbuchem vzteku.

„Táta už za tebou nepřijde,“ šeptal přiškrceným hlasem a svíral v dlani dceřinu ručku. Druhou dlaní ji hladil po chladném, bledém čelíčku. „Velká chvíle konečně přišla. Teď se táta pomstí za tebe, za Sandy

i za mámu.“

Vyhrkly mu slzy a kutálely se mu po tvářích. Ani se nenamáhal je setřít. „Ale nemusíš mít strach, že o tebe nebude postaráno. Nechal jsem u svého advokáta dopis. Všechny peníze, které ještě mám, se použijí na to, aby se o tebe starali dál. I dům bude prodán a peníze budou určeny pro tebe. Doufám, že to vystačí ještě na celá léta. Věřím, že to už se uzdravíš.“

Určitě to vyvolá poprask, až policie vnikne do domu a objeví tam ve sklepě zařízenou laboratoř. Ani se nenamáhal tím, aby zahladil stopy svých výzkumů. Proč taky? Až ho začnou postrádat, dávno už bude mít splnění svého úkolu za sebou. A nikdo nebude vědět, kam se poděl. Proto ho už také nikdo nebude moci zadržet.

Corman opatrně trochu nadzvedl svou dceru a přitiskl ji k sobě. Připadala mu lehká jak pírkó.

„Musím už jít, miláčku,“ zamumlal a ještě jednou ji políbil na rozloučenou. „Moc doufám, že se uzdravíš, i když se to už asi nikdy nedozvím.“

Pozpátku odešel z pokoje. Teprve až zavřel dveře, otřel si slzy. Definitivně skoncoval se svým dosavadním životem.

„Proč musíme čekat zrovna tady?“ Michal vůbec neskrýval, že by nejraději z domu okamžitě odešel. „Děláš, jako bychom tady byli doma. Copak ti musím připomínat, že jsme sem vnikli neoprávněně? Říká se tomu vloupání!“

„Neměj strach,“ konejšila ho Betty. „Kdyby se Corman vrátil, zmizíme zahradou.“

„Přesto bychom se tu neměli zbytečně zdržovat,“ trval na svém Michal. Polovina sjednané doby už uplynula. „Stevovi můžu zavolat z kterékoliv budky.“

V té chvíli se jako na povel rozdrnčel telefon. Michal chtěl instinktivně sáhnout po sluchátku, ale včas ještě rukou ucukl. Po čtvrtém zazvonění se zapnul telefonní záznamník. Z pásku oznamoval Boris Corman, že není přítomen a že volající může zanechat jakkoliv dlouhý vzkaz.

„Ohlaste se, Cormane,“ ozval se z reproduktoru neznámý mužský hlas. „Měl jsem vám zavolat.“ Chvilí bylo ticho. Pak neznámý pokračoval: „Dobrá, poslouchejte. Nevím, proč máte najednou tak naspěch, ale dostal jsem informace, které potřebujeme. Příští časový skok se uskuteční dnes večer před desátou a to několik mil jihovýchodně od Beatty. Jestli vám tedy tak moc jde o to, abyste byl při tom, měl byste, laskavě, zvednout zadek. Čekám vás u sebe doma.“

Cvaknutí prozradilo, že neznámý zavěsil. Telefonní záznamník se odpojil.

„Takže takhle je to.“ Michal se s úlevou zasmál. „Corman se chce prostě podívat do DINOLANDU a zažít na vlastní oči časový skok.“

„Jednoduché, že?“ Betty vstala z křesla a několikrát se prošla po místnosti. Nakonec se zastavila před paleontologem. „Co se vlastně s tebou děje? Od té doby, co jsme tady, jako by ti strach dočista zatemnil mozek. Jestli chce do DINOLANDU, pak nanejvýš proto, aby odamtud unesl pár dalších dinosaurů, protože ti jeho tady posli. Ale co znamená ten kanystr, který s sebou vlek? A proč je pro něj tak důležitá informace, kdy dojde k nejbližšímu časovému skoku?“

Michal neodpověděl hned. Nebyl si jist, jestli se nemá kvůli jejím ostrým výčitkám urazit, ale pak svůj dětský vzdor potlačil. I když si nebyl vědom, že by jí poskytl důvod, aby s ním zacházela tak drsně, měla v podstatě pravdu. Ze strachu, že je tady někdo najde, se opravdu choval jako hlupák.

„Možná je to nějaký omamný plyn, kterým si chce udržet dinosaury od těla. A o tom příštím časovém skoku chce vědět proto, aby se do něj sám nedostal,“ uvažoval nahlas.

„Možná to tak je,“ připustila Betty. „Ale spekulace nám nepomohou. Neuplynula sice ještě půlhodina, ale přece bys už měl zavolat tomu svému příteli. Možná už něco zjistil. Jestli je Corman skutečně na cestě do DINOLANDU, máme zatraceně málo času. Protože já si nemyslím, že tam chce jen nachytat pár nových pokusných zvířat.“

Michal opět vytočil Gardnerovo číslo. Sotva se představil, Steve se rozpovídal.

„Miku, teď už mi konečně řekni, co to všechno znamená! Už mi nenamluvíš, že děláš normální vykopávky. Během posledních minut jsem už byl blízek tomu, že zavolám policii. Do čeho ses to dostal?“

„Řekni mi nejprve, co je s tím vzorcem?“ vyzval ho Michal. „Pak ti povím všechno ostatní.“

„Tak dobrá.“ Steve se zhluboka nadechl. „S tou chemickou zbraní jsi nebyl tak daleko od pravdy. Obsahuje přinejmenším některé složky, které mají takovou povahu. Trvalo by patrně celé týdny, než bych celý ten vzorec rozluštil. Za tu krátkou dobu se mi podařilo zjistit jen několik skupin molekul. Jsou ovšem skvěle sestaveny.“

„Steve, všechna čest tvému nadšení, jenže já vážně potřebuji jen přibližnou informaci, k čemu to může sloužit,“ přibrzdil Michal přívalem slov svého přítele. Zmínka o chemické zbraně ho vyděsila. Když se o tom zmínil při minulém telefonickém rozhovoru, byl to jen žert.

„No dobrá. To sérum, které z toho vzorce vzniká, se ve spojení s kyslíkem mění v plyn, který se velmi rychle rozpíná. Protože je účinný i v minimálních dávkách, za určitých okolností by stačilo jen pár litrů k zamoření celého kontinentu. Kromě toho má, laicky řečeno, další spojence, a ti mu umožňují, aby se zachytil i na pevných látkách a aby je zamořil. Především mám na mysli vodu.“

„Zamořil?“ vykřikl vyděšeně Michal. Viděl, že i Betty se zatvářila ustrašeně. Nevypadala ovšem překvapeně, jako by v duchu něco takového očekávala.

„To sérum obsahuje spoustu různých jedů. Ty ovšem zřejmě napadají pouze některé bílkovinné sloučeniny. Které to jsou, to ještě teď nedovedu detailně určit, ale některé z nich jsou velmi typické především pro plazy.“

Betty mu vyrvala sluchátko. „Takže i pro dinosaury?“

„Ano, jistě. S kým to teď mluvím?“

„Díky, velice jste nám pomohl,“ řekla Betty namísto odpovědi a sluchátko zavěsila. Zesinala.

„Co to má znamenat?“ zeptal se nechápavě Michal. „Já už vůbec ničemu nerozumím.“

„Ale já ano,“ vyrazila ze sebe Betty. „Myslím, že už tuším, co Corman zamýšlí. Zapadá do toho i ten telefonát před chvílí. To je šílenec! Nezajímal se o časový skok proto, aby se jeho oblasti při výletu do DINOLANDU vyhnul. Naopak! Tuším, že se takto chce dostat do minulosti!“

„A co by z toho měl?“ Michal bezradně pokrčil rameny. „Nikoho přece pravěk nemůže fascinovat natolik, aby se tam dobrovolně dal uvěznit.“

„Fascinovat?“ zopakovala Betty. Hlas jí téměř přeskočil. „Michale, uvažuj! Corman kvůli dinosaurům přišel o celou rodinu a z té ztráty se

zřejmě nikdy nevzpamatoval. Takže dinosaury patrně z duše nenávidí. Dva roky tvrdě pracoval na tom, aby vyvinul neuvěřitelně účinný jed, který působí jen na dinosaury. A s tím teď jede do DINOLANDU, aby se odtamtud nechal přenést do minulosti. Pořád ještě ti nedochází, co chce udělat?“

„Bože můj,“ zašeptal Michal a také zbledl, když to konečně pochopil.

„To jste vy?“ řekl překvapený Leo Richards, když otevřel dveře a spatřil Borise Cormanu. „K čertu, to jste vážně musel mít naspěch, když už jste tady. Copak máte soukromé letadlo?“

Corman se nechápavě na lovce zadíval a vešel dovnitř. „Jak to?“

„No, je to právě půldruhé hodiny, co jsem vám volal. A z Rena do Sacramento je to přece sto čtyřicet mil. Nebo jste si můj telefonát na záznamníku neposlechl?“

„Ne,“ přiznal Corman. S odstupem času mu jeho nervozita kvůli novinářce připadala přehnaná a rozhodl se, že o tom nic neřekne. „Byl jsem prostě netrpělivý a neměl jsem chuť zbytečně vysedávat doma. Rozhodl jsem se, že se rozjedu sem. Když jste volal, byl jsem už na cestě. Máte ty informace?“

Richards přikývl. „Ano. Ještě dnes bude další časový skok. Máte peníze?“

„Mám.“ V obývacíku se Corman svalil do křesla. Z kapsy vytáhl šekovou knížku a vypsals šek na sto tisíc dolarů, který podal Richardsovi.

„No moment, takhle by to nešlo.“ Oči dobrodruha se proměnily v úzké štěrbiny. „Dohodli jsme platbu v hotovosti.“

„Je mi líto, ale když se semlelo všechno tak rychle, nemohl jsem včas informovat svou banku, že vyzvednu tak velikou sumu. Ale nemějte obavy, že by ten šek nebyl krytý. Klidně si tam zavolejte.“

Pravý důvod, proč se rozhodl pro šek, Corman zatajil. Neměl v úmyslu Richardsovi zaplatit. Chtěl totiž, aby peníze, které pocházely ze životní pojistky jeho ženy, šly zcela na nemocniční péči o Tippy. Richards dosud nic netušil o jeho plánech, nevrátit se z této výpravy. A Corman chtěl, aby se nevrátil ani Richards.

Kromě toho se ještě dodatečně pojistil. Momentálně se sice peníze nacházely na uvedeném kontě, ale dal už příkaz, aby byly poukázány na konto u jiné banky.

„To se mi nelíbí,“ řekl podezřívavě Richards. „Varuju vás. Jestli mě chcete podvést, bude s vámi zle.“

„Copak by se mohlo stát? Ten šek si můžete nechat proplatit hned zítra. Zavolejte a přesvědčte se, že to konto je kryté.“

Richards na pár vteřin zaváhal a pak zavrtěl hlavou.

„Asi to nebude třeba. Roztrhejte ten šek. Zanechal by příliš jasnou stopu od vás ke mně a takové stopy nemám rád. Vlastně bych měl celou tu akci odložit, jenže nevím, jestli mi ten člověk obstará potřebné informace ještě jednou. Takže ty peníze mi po návratu dáte hotově. A nepočítejte s tím, že byste se z toho nějak vykroutil. Nespustím vás z očí, dokud peníze nedostanu.“

„Nemusíte si dělat starosti,“ zalhal Corman a v duchu si oddechl. „Kdy nastane časový skok?“

„Krátko před desátou večer. Takže nám ještě zbývá trocha času, ale pro jistotu bychom měli vyjet co nejdříve. Je to ještě pěkný kus cesty.“

„Nač vlastně čekáme?“ zeptal se Corman.

„Planý poplach,“ konstatovala rezignovaně Betty a zase položila sluchátko. „Nikdo se mi nehlásí.“

Pokoušela se zavolat profesoru Schneiderovi, jenže zjistila, že už šel domů, a přesto, že tvrdila, že je to skutečně velmi naléhavé, odmítli jí dát jeho soukromé číslo. Ani na informacích jí nic neřekli. Schneider měl tajné číslo.

Nakonec se ještě, i když bez větších nadějí, pokusila zavolat generálu Pounderovi. Spojili ji k sekretářce, která tvrdila, že Pounder je právě na nějaké poradě a nechce být vyrušován.

Ani tady nepomohlo Bettyno ujišťování, že je to strašně naléhavé. Když začala sekretářce vysvětlovat, co zjistili, žena prostě zavěsila.

„Tihle vygumovaní idioti!“ nadával Michal. „Takže Cormanovi to možná přece jen vyjde jenom proto, že byrokrati zabránili, abychom varovali lidi včas a proto, že ten tupec Pounder má na nás vztek.“

Rozhořčeně zavrtěl hlavou. „To mi připomíná jeden film. Jeden člověk tam potřeboval minci, aby mohl uskutečnit telefonát, kterým by zabránil třetí světové válce a jen stěží se mu povedlo přemluvit svého společníka, aby se vloupali do automatu na coca-colu, protože ten se bál, že by je mohla společnost zažalovat.“ Praštil pěstí do stolu. „Někoho přece musíme varovat. Jestli se nám nepovede zkontaktovat někoho z DINOLANDU, musíme zavolat na policii.“

„To nemá smysl,“ reagovala Betty. „Kdo nám uvěří, když začneme tvrdit, že tam jede člověk, který se chce dostat do minulosti, aby tam vyvraždil dinosaury jedem, který sám vynalezl? Považovali by nás za blázný.“

„Ale musíme se o to alespoň pokusit,“ naléhal Michal. „Doufám, že pošlou vůz. To bychom jim mohli ukázat tu laboratoř a...“

„...a celé hodiny vysvětlovat, až dají nějakému chemikovi posoudit ty vzorce, protože se nikdo nebude chtít zesměšnit a s takovouhle záležitostí hned nepoletí k vojákům,“ vpadla mu do řeči Betty. „To už bude na všechno pozdě. A pokud policie skutečně zavolá armádu, pak určitě budou mluvit s Pounderem. A až ten uslyší, že jsme za tím my, patrně nic nepodnikne.“ Vzdychnula si. „Vypadá to tak, že se můžeme nanejvýš pokusit zadržet Cormana sami.“

„My?“ Michal se ušklíbl. Vypadalo to, že nemá odvahy. „A jak to uděláme?“

„No, víme, kdy a kde ten časový skok bude. A máme dost času, abychom se tam rozjeli. Musíme pak ještě zabránit, aby otevřel ten kanystr a aby zmizel v minulosti. Třeba i násilím.“

„Jenže to bychom se museli dostat za oplocení,“ namítl Michal, „a to by okamžitě spustilo poplach. Když budeme mít smůlu, zatknou nás a než všechno vysvětlíme, bude pozdě.“

„To by se mohlo stát,“ připustila Betty. „Takže se musíme dostat přes oplocení nepozorovaně.“ Opět se posadila a opřela si hlavu do dlaní. Několik minut mlčky uvažovala a pak se jí obličej rozzářil. „Mám nápad,“ vykřikla. „Poslouchej, vyznáš se v létání rogačem?“

„Hrabat?“ vyjekl nevěřičně Corman, když Richards kromě dvou

pušek vytáhl z kufru vozu i dvě lopaty. „To přece nemyslíte vážně! To se máme pod tím plotem opravdu podhrabat?“

„Přesně tak. Všechny ty zprávy o komplikovaných bezpečnostních opatřeních byly vypuštěny do světa záměrně jen proto, aby to lidi odradilo,“ tvrdil Richards. „Chtěli jen zabránit tomu, aby se lidi jako my vůbec do DINOLANDU odvážili. Proti dinosaurům – alespoň proti těm největším – jsou takové ploty stejně neúčinné. Alarm je spuštěn tehdy, když je plot zničen. Zbytek pak vyřídí helikoptéry. Plot není v zemi zapuštěn ani půl metru hluboko. Takže se pod ním prostě podhrabeme. Občas jsou ty nejsložitější problémy mnohem jednodušší, než si člověk myslí.“

„Pomalu se ptám, proč jsem si vás vlastně najal, když je všechno tak jednoduché.“

„Protože beze mne byste se k těm informacím nedostal.“ Richards přihlížel, jak si Corman bere kanystr ze zadního sedadla „A teď mi konečně řekněte, co je tohle.“

„Něco, co potřebuji ke své práci. Chci si odebrat různé vzorky,“ zahlal Corman. „Víc vás nemusí zajímat.“

„No fajn, asi mi do toho vážně nic není. Ale teď mi pomozte s plachtou.“

Společně přehodili přes vůz plastickou fólii pískové barvy a ještě na ni naházeli pár lopat písku. Takto ho ve tmě neobjeví ani helikoptéra, pokud by se sem dostala, při hlídkovém letu. Pilot by jinak jistě pojal podezření, kdyby najednou uprostřed pouště zahlédl opuštěný vůz tak blízko oplocení. Byli už totiž v uzavřeném pásmu.

Odešli poslední stovku metrů k plotu a začali kopat. Suchý písek nekladl takřka žádný odpor a nanejvýš se trochu sypal nazpět. Stačilo jen pár minut a vykopali dostatečně velkou díru, aby se jí mohli protáhnout pod plotem, který opravdu končil ani ne půl metru pod zemí.

„No tak.“ Richards se spokojeně usmíval. „Kdyby lidé věděli, že je to tak snadné, asi by sem proudili v zástupech.“ Podal Cormanovi jednu z pušek. „Tady máte, od teď to začíná být nebezpečné. Ale použijte ji jen v nejkrajnějším případě. Doufám, že s ní umíte zacházet tak dobře, jak tvrdíte.“

„Nejsem sice nijak mistrovský střelec, ale otec mě často brával na hony. A Brachiosaura nebo jinou bestii takové velikosti asi neminu.“

„To už pak nikoho nezajímá,“ řekl chladně Richards. „Když se takové obrovské zvíře objeví, měl byste se, stejně jako já, dát raději na

útěk a někde se schovat. Protože tyhle bestie by zřejmě kulku ani necítily. A teď pojďme. Nejobtížnější kus máme ještě před sebou, protože nebudeme absolutně ničím kryti. Kdybyste zaslechl helikoptéru, prostě se vrhněte k zemi.“

Vzdálenost mezi plotem a džunglí činila asi dvě míle. Právě díky tomu ovšem neměli alespoň žádné problémy, jak najít správnou oblast. Tvořila asi míli široký výsek mezi džunglí, zřetelně se rýsující napravo a nalevo.

Dvě míle k okraji lesa ovšem znamenaly značný problém, protože kromě ojedinělých skalních výběžků a malých pískových převisů byl terén naprosto rovný. Tady museli být vidět opravdu daleka. Navíc totiž byla obloha naprosto jasná, svítily hvězdy a kotouč měsíce zaléval poušť stříbřitým svitem.

Od džungle sem doléhalo vzdálené řvaní dinosaurů, jinak bylo naprosto ticho.

Vydali se na cestu. Lopaty nechali ležet a nahrnuli na ně jen trochu písku.

Boris Corman se neustále díval na hodinky. Bylo krátce po půl deváté. Ze Sacramenta, kde Richards bydlel, potřebovali do malého městečka Beatty, ležícího nejbliž této oblasti, kolem tří hodin jízdy. Zbývalo jim dost času, aby došli až k džungli a ukryli se tam před začátkem skoku. Pochod se ovšem ukázal mnohem namáhavější, než Corman čekal. Nohy se mu při každém kroku bořily do poddajného písku, do kterého jako by ho stahovaly neviditelné ruce. Lehký kanystr a puška, která mu visela na popruhu přes rameno, se mu zdály s každou minutou těžší.

Ted' se Cormanovi vymstilo, že v minulých letech nepěstoval žádný sport. Měl mizernou fyzickou kondici a vůbec nebyl zvyklý na únavu. Několikrát požádal o přestávku, což ovšem Richards pokaždé kategoricky odmítl s tím, že by to bylo příliš nebezpečné.

Corman byl celý zpocený a se silami naprosto v koncích, když se konečně dostali k okraji džungle. Celý udýchaný se svalil na zem mezi kapradinami. Teprve až se po několika minutách probral, mohl si důkladněji prohlédnout okolí.

Kapradiny kolem něj byly vzhledem k nezvyklým klimatickým poměrům zcela vyschlé. Někteří geologové a biologové dokonce po prvních časových skocích předpověděli, že DINOLAND během krátké doby vyschne, ale to se nestalo. Nikdo nevěděl, jak hluboko každý

časový skok sahá, ale vypadalo to, že do přítomnosti se dostaly i rozsáhlé podzemní zásoby vody, které dodávaly džungli vláhu. Pouze rostliny na okrajích trpěly suchem.

Corman se opět podíval na hodinky. Bylo tři čtvrtě na deset, takže měli ještě čtvrt hodiny čas.

„Měli bychom se pro jistotu stáhnout trochu dál,“ navrhl Richards.

Boris Corman zavrtěl hlavou. „To není třeba,“ tvrdil. „Můžeme čekat přímo na okraji džungle. Časový skok navazuje přesně na dříve přenesenou oblast. Takže nehrozí nebezpečí, ani kdybychom stáli krok opodál.“

„Přesto, mně to nedělá moc dobře,“ trval na svém Richards.

„Můžete jít dál. Já každopádně zůstanu tady.“

Lovec pokrčil rameny, ale zůstal tam, kde byl. Odjistil pušku a opřel si ji o koleno. Ovšem kromě malých ještěrek, které se jim motaly pod nohama, zatím nespatriili žádné zvíře.

Minuty pomalu ubíhaly. Najednou z dálky zaslechli vrtulník. Vzápětí ovšem jeho hukot zanikl.

Corman se zlobil, že trochu séra nenalil i do menší nádrže. V tom rozčilení a náhlém zmatku, si neuvědomil, že může zničit nejen dinosaury v minulosti, ale i ty, kteří se dostali do přítomnosti a žili v DINOLANDU. Dal by si nejraději pár facek, že na to nepomyslel. Takhle bude moci vyhubit jen ty dinosaury, kteří žijí v pravěku.

„Co je to?“ zeptal se najednou Richards a napřímil se. Corman se podíval tímtéž směrem. V dálce na obloze se objevily dva tmavé body a nejistými pohyby se blížily. Mohly se pohybovat snad dvacet metrů nad terénem.

Corman se znovu podíval na hodinky. Za dvě minuty deset. Časový skok může přijít každou chvíli a byla to výborná příležitost, protože Richardsova pozornost byla upřena jinam. Jednou rukou Corman uchopil kanystr a druhou zatlačil pušku Richardsovi do zad.

„Menší změna našeho plánu,“ zasykl. „Rozhodl jsem se, že se na ten časový skok nejen podíváme, ale že tu cestu do pravěku absolvujeme taky. A sice oba, protože i tam budu potřebovat ochranu.“

„Cože? Zbláznil jste se? To přece nemyslíte vážně...“

„Jdeme!“ přikázal Corman. „No tak, nebo vás mám zastřelit? Popojděte o pár kroků do pouště!“ Così v jeho hlase lovce přesvědčilo, že to myslí vážně. Richards udělal váhavě krok dopředu a pak další, až se oba dostali až za okraj džungle.

„Zatraceně, Cormane, nechte toho,“ vykřikl Richards. Z jeho hlasu bylo slyšet paniku. „Musíme se...“ Zarazil se a v téže chvíli pocítil i Corman změnu. Byl to divný pocit, jakési mravenčení, které zachvátilo celé jeho tělo. Chloupky na paži se mu naježily. Vzduch jako by byl najednou nabit elektřinou.

Richards se bleskurychle otočil a odstrčil pistoli, která na něj mířila, stranou. Zasadil Cormanovi ránu a vrhl se mohutným skokem zpět do houště pralesa. Odtamtud zahlédl, jak Corman ztratil kanystr a odpotácel se ještě kus dál do pouště.

V příštích chvílích jako by se všechno pokrylo mihotavým závojem. Vzduchem projížděly blesky, které všechno ozařovaly ionizující záplavou jisker. Poušť se před očima Leo Richardse ztratila a s ní zmizel uprostřed tetelících se jisker i Corman. Tam, kde až dosud byl písek, teď najednou bujely obrovské kapradiny a pravěké stromy. Přítomnost překryla bizarní, dávno zapomenutá časová rovina. Na chvíli paralelně existovaly oba světy a pak se poušť dočista vytratila.

Časový skok strhl vědce do minulosti.

„To je šílenství!“ zvolal Michal Atkinson už po několikáté za posledních pár minut a snažil se rogalu udržet jakž takž ve směru. Musel křičet, aby se s Betty dorozuměl.

„Raději šetři dech a soustřeď se na let!“ zavolala Betty. „Nezbývá nám už mnoho času.“ Protože k řízení celé té konstrukce z lehkého dřeva, hliníku a syntetické tkaniny potřebovala obě ruce, nemohla se podívat na hodinky, ale mohlo být něco před desátou. Časový skok mohl přijít každou chvíli, a protože údaje na Cormanově záznamníku byly dost nejasné, nevěděli ani přesně, kde k němu dojde.

Úkol, který měli před sebou, byl takřka neřešitelný. Během nejvýše několika minut, které jim ještě zbývají, musí nejen najít Cormanu, ale také mu zabránit v tom, aby se nechal přenést do minulosti, aby tam mohl otevřít kanystr s jedem. Betty zoufale bojovala s pocitem zoufalství, který se jí zmocňoval. Nebyl důvod rezignovat, ještě mají šanci. Michal měl v podstatě pravdu. Nápad proniknout do DINOLANDU byl opravdu bláznivý, protože o rogalu nevěděl nic víc, než že takový

druh létání existuje. Ani Betty nebyla v této oblasti zrovna profesionálem, jenže alespoň několikrát takový let zkusila.

Měla známé v Bishopu, malém městečku na východě Kalifornie, mladý manželský pár, který létání na rogalu provozoval jako vášeň. Protože měli Bishop stejně po cestě, zastavili se tam.

Předtím ještě Michal zavolal na policii a pokoušel se upozornit policisty na hrozící nebezpečí. Jak se Betty obávala, policista zřejmě Michalovi nevěřil ani slovo. Všechno to znělo příliš bláznivě. Doufali však, že alespoň pošlou hlídkový vůz do Cormanova domu. Proto také, ještě než dům opustili, zanechali tam opis vzorce a pár krátkých zpráv.

K ničemu to ovšem zřejmě nebylo. Kdyby jejich varování vzali vážně, muselo se to tady už teď hemžit helikoptéry.

Takže bylo skutečně jen na nich, aby zabránili nejhoršímu.

V Bishopu přemluvila Betty své přátele, aby jim rogala prodali, aniž by jim prozradila, co mají v úmyslu. Kreditní kartou vybrala z konta všechny peníze, které na něm ještě zbyly, a koupila si devítiranovou automatickou pistoli, aby proti Cormanovi a případným dalším nebezpečím v DINOLANDU nebyla tak docela bezmocná.

Trvalo to přes hodinu, než Michalovi vysvětlila nejzákladnější pravidla létání. Ve skutečnosti moc nevěřila, že se to povede a bála se, že bude muset letět sama, ale Michal se projevil jako mimořádně učenlivý žák. Nebyl sice dobrý – to už by se muselo mluvit o zázraku – ale přece jen dokázal udržet rogalo ve vzduchu a řídit ho. Když pak odstartovali z jedné z vyhlídkových plošin poblíž oplocení, dařilo se mu to zpočátku spíše špatně než dobře, ale brzy získal zručnost.

Betty ovšem přesto litovala, že ho vzala s sebou. Trénink a vykládání a sestava rogala je stálo mnoho cenného času. Dobrých deset minut se už vznášeli nad zemí a pátrali po okraji DINOLANDU po Cormanovi. Neustále se obávali, že na ně narazí hlídkovací helikoptéra nebo některý z létajících dinosaurů. Ti ovšem naštěstí touto dobou zřejmě nelétali. Změněné klimatické poměry v důsledku náhlého vzniku džungle, jim podstatně usnadňovaly let. Byla tady mimořádně příznivá termika. Profesionální rogalista, který by tady létal jen pro potěšení, by z těchto míst měl dozajista radost. I výhled byl fascinující. V jasném měsíčním světle Betty objevila v džungli několik velkých dinosaurů. Nedaleko odtud se pohybovalo celé stádo Apatosaurů. Několik mohutných zvířat, která se dříve označovala jako Brontosauři,

zvedalo hlavy nad koruny stromů a lhostejně pozorovalo letící postavy.

„Támhle vpředu!“ vykřikla vzrušeně Betty a poopravila kurs silnějším náklonem rogalu. „Támhle to musí být!“

V okraji pralesa, jinak jako by narýsovaném kružítkem, se objevila velká mezera. Přímo čekala na to, až se zaplní při nejbližším časovém skoku.

Betty mířila rovnou k ní. Když Michal také změnil kurs, aby ji následoval, naklonil rogalu tak prudce, že se skoro zřítíl. Klesl o několik metrů níže, než se mu podařilo zase pád zkorigovat.

Betty spatřila dva lidi, kteří vyšli z okraje džungle. To mohl být jedině Boris Corman a onen muž, který mu odpoledne telefonoval. Jeden z nich ohrožoval druhého puškou. Cormanův průvodce se patrně až teď dozvěděl o pravém vědcově záměru a nebyl jím zřejmě nadšen.

Betty mířila rovnou k oběma mužům, když se ten vpředu prudce otočil, zasadil druhému ránu a dlouhým skokem se vrhl nazpět do džungle.

V téže chvíli pocítila Betty změnu. Così se kolem ní dělo a ona byla na vteřinu dvě jako by ochromena hrůzou. Po těle jako by jí přejela neviditelná ruka. Vzduch se nabil elektřinou a před Betty se roztančily nesčíslné jiskřičky. Teprve nyní skutečně pochopila, co se stalo.

„Zpátky!“ zakřičela a strhla rogalu tak prudce, že teď se zase málem zřítíla ona. Jenže už to nepomohlo. Dorazili pozdě, jen o minuty sice, ale přesto pozdě. A navíc se ocitli uprostřed časového skoku. Poušť pod nimi se rozplynula a jako by se ztrácela.

O Michala se už nemohla starat a mohla se jen pokusit sama se zachránit. Jak nejrychleji to šlo, začala klesat dolů, jenže rogalu patrně nebylo konstruováno na vysoké rychlosti, ale spíše na pozvolné plachtění vzduchem. Věděla také, že už je pozdě, jenže to bylo příliš hrozné pomyšlení, než aby se s ním mohla jen tak smířit.

Měla pocít, jako by se přes ni převalila mohutná vlna, jenže to nebyla voda, ale něco naprosto cizího, nepopsatelného. Dále bezděčně pokračovala v pronásledování Borise Cormana.

Téměř sto třicet milionů let!

Neuvěřitelně silná, přesto ale s výjimkou stříbřitých světélkujících jisker, neviditelná energie se jí zmocnila a ovládla celé její tělo. Svět kolem ní se rozplynul za závojem tetelícího se horka. Betty měla pocít, že ji unáší moře oslepujícího jasu. Nebyl to však nepříjemný pocit.

A pak už nebylo nic.

KONEC 5. ČÁSTI

**S našimi hrdiny se opět setkáte
v příští části seriálu
NÁVRAT DINOSAURŮ
nazvané
NA STOPĚ ZKÁZY**